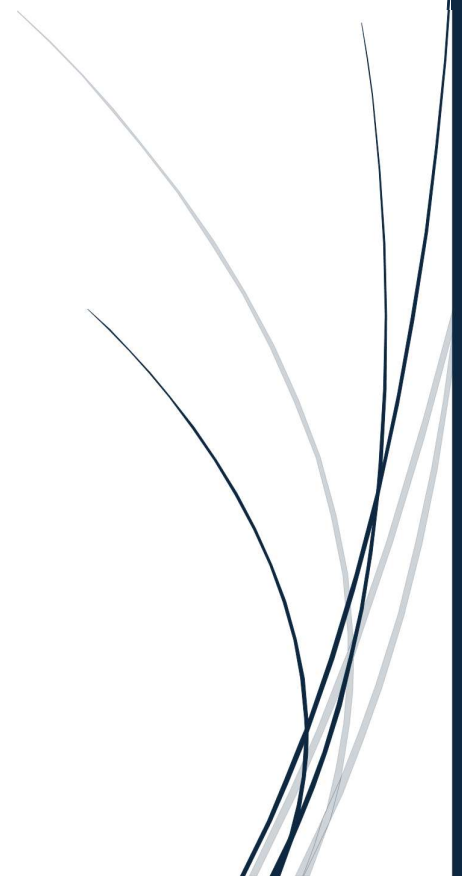

מעשה

משבעת הקבוצנים

רבי נחמן מברסלב

מעשה משבעת הקבצנים

מעשה י"ג מספר סיפורי מעשיות

מאת רבי נחמן מברסלב

סופר במשך שבוע וחצי בהמשכים
כ"ה אדר שני תק"ע – ו' ניסן תק"ע (אפריל 1810)

[א]

אספר לכם איך היו שמחים
[מה אתם יודעים איך לשמח מתוך מרה שחורה, אני אספר לכם
איך פעם אחת היו שמחים וכו']

מעשה פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד ורצה המלך למסר
המלוכה לבנו בחייו, ועשה משתה גדול (שקורין באל). ובנדאי
בכל פעם שהמלך עושה באל הוא שמחה גדולה מאד, בפרט עתה,
שמסר המלוכה לבנו בחייו, בנדאי היה שמחה גדולה מאד.
והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדכסים והשרים, והיו שמחים מאד
על המשתה. וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו
בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך, והיה שם שמחה גדולה מאד. והיה
שם כל מיני שמחה: קאפעלייש [מקהלות זמר] וקאמעדייש
[משחקי הצגות] וכיוצא מזה, כל מיני שמחה, הכל היה שם על
המשתה.

וכשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חוזה
בכוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכך תראה

שלא יהיה לה עצבות כשתרד מן המלוכה, רק תהיה בשמחה. וכשתהיה בשמחה גם אני אהיה בשמחה. גם כשהיה לה עצבות, אף על פי כן אני אהיה בשמחה, על שאין אתה מלך. כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להחזיק עצמך בשמחה כשאתה יורד מן המלוכה. אבל כשתהיה בשמחה אזי אהיה בשמחה יתרה מאד.

וקבל הבן מלך את המלוכה ביד רמה ועשה לו שרי מלוכה, ודכסים ושרים וחיל. וזה הבן מלך היה חכם, והיה אוהב חכמה מאד, והיו אצלו חכמים גדולים וכל מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה היה אצלו בחשיבות גדול מאד. והיה נותן להם כבוד ועשירות בשביל החכמה, לכל אחד כפי רצונו. מי שהיה רוצה ממון היה נותן לו ממון, ומי שהיה רוצה כבוד היה נותן לו כבוד, הכל בשביל החכמה. ומחמת שהיה חשוב אצלו החכמה כל כך, היו כלם לוקחין עצמן אל החכמה, ועסקו כל המדינה בחכמות, כי זה היה רוצה ממון, כדי שיקבל ממון על ידי זה. וזה היה רוצה בחשיבות וכבוד.

ומחמת שכלם עסקו רק בחכמות על כן שכחו שם באותה המדינה טכסיסי מלחמה, כי היו כלם עוסקין בחכמות, עד שהיו כל בני המדינה חכמים גדולים, עד שהקטן שבאותה המדינה היה במדינה אחרת חכם גדול מכלם. והחכמים שבאותה המדינה היו חכמים מפלגים גדולים מאד. ומחמת החכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה ומשכו גם את הבן מלך הנ"ל לדעתם, ונתפקר גם כן. ושאר בני המדינה לא נתפקרו מחמת שהיה עמקות ודקות גדול באותה החכמה של החכמים הנ"ל, על כן לא יכלו שאר בני המדינה לכנס באותה החכמה, ולא הזיק להם, אבל החכמים והבן מלך נתפקרו כנ"ל.

וְהָיָה מִלֶּדֶד, מִחַמַּת שֶׁהָיָה בּוֹ טוֹב כִּי נוֹלַד עִם טוֹב, וְהָיוּ לוֹ מִדּוֹת טוֹבוֹת וַיִּשְׁרֹת, הָיָה גִזְכָּר לְפַעְמִים: הֵיכָן הוּא בְּעוֹלָם, וּמָה הוּא עוֹשֶׂה וְכוּ' וְהָיָה גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ עַל זֶה עַל שֶׁנִּפְּלַל לְמַבּוּכוֹת כְּאֵלוֹ וּנְתַעָּה כָּל כָּף. וְהָיָה מִתְאַנֵּחַ מְאֹד, אֲבָל תִּכְרַף כְּשֶׁהָיָה מִתְחִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַשֶּׁכֶל חֹזֵר וְנִתְחַזַּק אֲצֵלוֹ הַחֲכָמוֹת שֶׁל אֲפִיקוֹרְסִית הַבַּ"ל. וְכֵן הָיָה כַּמָּה פַּעְמִים שֶׁהָיָה גִזְכָּר כַּבַּ"ל וְהָיָה גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ, וְתִכְרַף כְּשֶׁהִתְחִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַשֶּׁכֶל חֹזֵר וְנִתְחַזַּק אֲצֵלוֹ הָאֲפִיקוֹרְסוֹת כַּבַּ"ל.

[כ]

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה בְּרִיחָהּ בְּאִיזָה מְדִינָה, וּבְרַחוֹ כְּלָם, וּבְדָרְךָ בְּרִיחָתָם עָבְרוּ דָרְךָ אִיזָה יַעַר וְאָבְדוּ שָׁם זָכָר וּנְקֵבָה. אֶחָד אֵיבַד זָכָר וְאֶחָד אֵיבַד נְקֵבָה. וְעַדִּין הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, בְּנֵי אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, וְלֹא הָיָה לָהֶם מָה לְאָכַל וְצָעְקוּ וּבְכוּ, כִּי לֹא הָיָה לָהֶם מָה לְאָכַל.

בְּתוֹךְ כֵּךְ בָּא אֲצֵלָם בְּעֵטְלִיר [קִבְצוֹן] אֶחָד עִם הַשֶּׁקִּים שָׁלוֹ (שְׁקוֹרִין טָאָרְבֵּעַס), שְׁנוֹשָׂא בָּהֶם לָחֵם. וְהִתְחִילוּ אֵלָיו הַבָּנִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו וְלִהְיוֹת כְּרוּכִים אַחֲרָיו וְנָתַן לָהֶם לָחֵם לְאָכַל, וְאָכְלוּ. וְשָׂאֵל אוֹתָם: מִהֵיכָן בָּאתֶם לְכָאן? הִשִּׁיבוּ לוֹ: אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, כִּי הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים כַּבַּ"ל. וְהִתְחִיל לִילֵךְ מֵהֶם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שְׂיִקַּח אוֹתָם עִמוֹ. וְאָמַר לָהֶם: אֵת זֶה אֵינִי רוֹצֶה, שֶׁתִּלְכוּ עִמִּי. בְּתוֹךְ כֵּךְ הִסְתַּכְּלוּ וְהִנֵּה הוּא עוֹר. וְהָיָה אֲצֵלָם פְּלֵא: מֵאַחַר שֶׁהוּא עוֹר, אֵיךְ יוֹדֵעַ לִילֵךְ? (וּבְאֵמַת הוּא חֲדוּשׁ מָה שֶׁהָיָה קוֹשֶׁה לָהֶם זֹאת כִּי עַדִּין הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, רַק שֶׁהָיוּ בָּנִים חֲכָמִים, וְהָיָה פְּלֵא אֲצֵלָם כַּבַּ"ל). וּבִרְכָם (זֶה הַבְּעֵטְלִיר הָעוֹר) שְׂיִהָיוּ כְּמוֹתוֹ, שְׂיִהָיוּ זִקְנִים כְּמוֹתוֹ וְהִשְׂאִיר לָהֶם עוֹד לָחֵם לְאָכַל וְהִלֵּךְ לוֹ. וְהִבִּינוּ אֵלָיו הַבָּנִים כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, וְהִזְמִין לָהֶם בְּעֵטְלִיר עוֹר בְּכָאן לְתַן לָהֶם אֶכְל.

אחר כך כלה אצלם הלחם, ושוב התחילו לצעק עבור אכל. אחר-כך נעשה לילה ולנו שם. בפקר גם כן לא היה להם לאכל והיו צועקים ובוכים. וחזר ובא בעטליר שהיה חרש והתחילו לדבר אליו, והראה להם בידי, ואמר להם שאינו שומע. ונתן להם גם כן לחם לאכל, והלך מהם. ורצו גם כן שיקחם עמו ולא רצה, וברכם גם-כן שיהיו כמותו, והשאיר גם-כן להם לחם, והלך לו.

וחזר וכלה הלחם אצלם, וחזרו וצעקו כנ"ל, וחזר ובא אצלם בעטליר שהיה כבד פה והתחילו לדבר עמו והיה מגמגם בלשונו, ולא ידעו מה הוא אומר והוא היה יודע מה הם מדברים, אך הם לא ידעו מה הוא אומר, כי היה מגמגם בלשונו כנ"ל. ונתן להם גם כן לחם לאכל, והלך לו גם-כן כנ"ל, וברכם גם כן שיהיו כמותו, והלך לו, הכל כנ"ל.

וחזר ובא בעטליר שהיה צוארו עקם, והיה גם-כן כנ"ל.
 וחזר ובא בעטליר בעל חטוטרות, (שקורין הויקיר) [גיבנת].
 וחזר ובא בעטליר בלא ידיים.
 וחזר ובא בעטליר בלא רגלים.
 וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הכל כנ"ל.

אחר-כך חזר וכלה הלחם אצלם והתחילו לילה לישוב, עד שבאו לאיזה דרך והלכו על אותו הדרך עד שבאו לאיזה כפר, ונכנסו אלו הבנים באיזה בית. והיו מרחמים עליהם ונתנו להם לחם. וחזרו ונכנסו באיזה בית, ונתנו להם גם-כן. והיו מחזירים על הפתחים, וראו שזה טוב לפניהם, ועשו ביניהם שיהיו תמיד ביחד. ועשו להם שקים (שקורין טארביס) גדולות, והיו מחזירים על

הַפְתָּחִים, וְהִלְכוּ עַל כָּל הַשְּׂמֻחוֹת: עַל סְעוּדַת בְּרִית מִלָּה וְעַל חֲתָנוּת. וְהִלְכוּ לָהֶם לְמָקוֹם אַחֵר, וְהִלְכוּ לְעִירוֹת, וְהָיוּ מַחֲזִירִים עַל הַפְתָּחִים. וְהִלְכוּ עַל הִירִידִים, וַיָּשׁוּבוּ בֵּין הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ [קַבְצָנִים] כְּדֶרֶךְ שְׂיוֹשְׁבֵי שָׁם עַל "הַפְּרִיזְפִּיס" [אַצְטְבָּאוֹת - אֲבָן] עִם הַטְּעֻלִּיר [צִלְחַת לְאַסִּיפַת מִטְבְּעוֹת], עַד שֶׁהָיוּ אֵלּוּ הַבְּנִים מִפְּרֻסְמִים אֲצֵל כָּל הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ כִּי כָּלֵם הַכִּירוּ אוֹתָם, וַיִּדְעוּ מֵהֶם שֶׁאֵלּוּ הֵם הַבְּנִים שֶׁנֶּאֱבְדוּ בִּיעָר כַּנִּ"ל.

[ג]

פַּעַם אֶחָד הָיָה יָרִיד גָּדוֹל בְּאַיִזָּה עִיר גְּדוֹלָה וְהִלְכוּ לְשָׁם הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ, וְאֵלּוּ הַבְּנִים הִלְכוּ גַם כֵּן לְשָׁם וּבָא עַל דַּעַת הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ שֶׁיִּשְׁדְּכוּ אֶת אֵלּוּ שְׁנֵי הַבְּנִים, שֶׁיִּשְׁאוּ זֶה אֶת זֶה וְתַכְרָךְ שֶׁדְּבָרוֹ זֹאת קָצַת בְּעֻטְלֵי־רֶשׁ הוֹטֵב הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי כָּלֵם, וּגְמָרוּ הַשְּׂדוּף.

אַבְל אֵיךְ עוֹשִׂין לָהֶם חֲתָנָה?! וְנִתְיַעֲצוּ בְּאֲשֶׁר שָׁבִיוֹם פְּלוֹנֵי יִהְיֶה סְעוּדָה שֶׁל יוֹם הַלְּדַת הַמְּלָךְ, (שְׁקוֹרִין מִיִּנְיָנִים), וַיִּלְכוּ לְשָׁם כָּל הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ וּמָמָה שֶׁיִּבְקָשׁוּ לְעֲצֹמֵן שָׁם, בְּשָׂר וּלְחֵם, מִזֶּה יַעֲשׂוּ חֲתָנָה וְכֵן הָיָה וְהִלְכוּ לְשָׁם עַל הַמִּיִּנְיָנִים כָּל הַבְּעֻטְלֵי־רֶשׁ, וּבִקְשׁוּ לָהֶם לְחֵם וּבְשָׂר, וְגַם קִבְצוּ מֵהַ שְׁנֵשֶׁתִּיר מִן הַסְּעוּדָה בְּשָׂר וּלְחֵם (שְׁקוֹרִין קוֹלִיטְשׁ) [חִלוֹת גְּדוֹלוֹת מִיּוֹחֲדוֹת לְשֻׂמְחוֹת] וְהִלְכוּ וַחֲפָרוּ בּוֹר גָּדוֹל שֶׁיִּהְיֶה מַחֲזִיק מְאֹד אֲנָשִׁים, וְכִסּוּ אוֹתוֹ עִם קָנִים וְעֶפֶר וְזָבֵל וְנִכְנְסוּ לְשָׁם כָּלֵם, וְעָשׂוּ שָׁם חֲתָנָה לְאֵלּוּ הַבְּנִים הַנִּ"ל, וְהַכְּנִיסוּ אוֹתָם לַחֲפָה וְהָיוּ שְׂמֻחִים שָׁם מְאֹד מְאֹד וְגַם הִחֲתָן וְהַכְּלָה הָיוּ שְׂמֻחִים מְאֹד.

[היום הראשון - הקבצן העיוור]

וְהִתְחִילוּ לְזַכֵּר הַחֲסָדִים שֶׁעָשָׂה עִמָּהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהִיוֹתָם בַּיַּעַר
וְהָיוּ בּוֹכִים וְהָיוּ מִתְגַּעְגְּעִים מְאֹד: אִיךָ לּוֹקְחִין לְכָאן אֶת הַבַּעֲטָלִיר
הָרֵאשׁוֹן הָעוֹר, שֶׁהֵבִיא לָנוּ לֶחֶם בַּיַּעַר? וְתַכְרָךְ וּמִיד בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ
מִתְגַּעְגְּעִים מְאֹד אַחֲרֵי הַבַּעֲטָלִיר הָעוֹר, עָנָה וְאָמַר: הִנְנִי! הִנֵּה בְּאֵתִי
אֶצְלָכֶם עַל הַחֲתָנָה וְאֲנִי נוֹתֵן לָכֶם מִתְּנָה לְדַרְשָׁה (שְׁקוֹרִין דְּרֵשָׁה
גִּישׁאֲנָק), שֶׁתְּהִיוּ זְקֵנִים כְּמוֹנִי! כִּי בְּתַחֲלָה בִּרְכָתִי אֶתְכֶם בְּזֶה,
וְעַכְשָׁיו אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם זֹאת בְּמִתְנָה גְּמוּרָה לְדַרְשָׁה: שֶׁתְּחִיו חַיִּים
אֲרָכִים כְּמוֹנִי.

וְאַתֶּם סְבוּרִים שְׂאֲנִי עוֹר? אֵין אֲנִי עוֹר כָּלֵל רַק שְׁכַל זְמַן הָעוֹלָם
כָּלוּ, אֵינוֹ עוֹלָה אֶצְלִי כְּהָרָה עֵין (וְעַל כֵּן הוּא נִדְמָה כְּעוֹר, כִּי אֵין לוֹ
שׁוּם הַסְתַּכְּלוֹת כָּלֵל עַל הָעוֹלָם, מֵאַחַר שְׁכַל זְמַן הָעוֹלָם אֵינוֹ עוֹלָה
אֶצְלוֹ כְּהָרָה עֵין וְעַל כֵּן אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ הַסְתַּכְּלוֹת וְרֵאִיָּה בְּזֶה הָעוֹלָם
כָּלֵל) וְאֲנִי זָקֵן מְאֹד, וְעַדִּין אֲנִי יְנִיק [צַעִיר מְאֹד] לְגַמְרִי, (הֵינוּ יוֹנֵג)
וְלֹא הִתְחַלְתִּי עַדִּין לְחִיוֹת כָּלֵל, וְאַף עַל פִּי כֵן אֲנִי זָקֵן מְאֹד. וְלֹא
אֲנִי בְּעֶצְמִי אוֹמֵר זֹאת, רַק שִׁישׁ לִי הַסְכָּמָה עַל זֶה מִהַנְּשָׁר הַגָּדוֹל.

וְאִסְפֵּר לָכֶם מַעֲשֵׂה: (כָּל זֶה הוּא דְבַרֵי הָעוֹר הַנַּ"ל)
כִּי פַעַם אַחַת הָלְכוּ אֲנָשִׁים בְּסַפִּינּוֹת הַרְבֵּה עַל הַיָּם וּבָא רוּחַ סְעָרָה
וְשִׁבַּר אֶת הַסַּפִּינּוֹת, וְהָאֲנָשִׁים נִצְלוּ וּבָאוּ אֶל מַגְדָּל אֶחָד. וְעָלוּ אֶל
הַמַּגְדָּל, וּמִצְאוּ שָׁם כָּל הַמֵּאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת וּמִלְבוּשִׁים, וְכָל מֵה
שְׁצָרִיכִים וְהָיָה שָׁם כָּל טוֹב וְכָל הַתְּעוּבוֹת שֶׁבָּעוֹלָם. עָנוּ וְאָמְרוּ,
שְׁכַל אֶחָד יִסְפֵּר מַעֲשֵׂה יִשְׁנָה מֵה שֶׁהוּא זוֹכֵר מִזְכָּרוֹן הָרֵאשׁוֹן הֵינוּ
מֵה שֶׁהוּא זוֹכֵר מֵעַת שֶׁהִתְחִיל אֶצְלוֹ הַזְכָּרוֹן.

וְהָיוּ שָׁם זְקֵנִים וְנָעָרִים, וְהָיוּ מְכַבְּדִים אֶת הַזָּקֵן הַגָּדוֹל שְׂבִינִיָּהֶם
 שְׂיִסְפֹּר בְּתַחֲלָה. עָנָה וְאָמַר: מָה אֲסַפֵּר לָכֶם, "אֲנִי זֹכֵר גַּם כְּשֶׁחֲתָכוּ
 אֶת הַתְּפוּחַ מִן הָעֵנָף". וְלֹא יָדַע שׁוּם אֶחָד מֶה הוּא אוֹמֵר. אַךְ הָיוּ
 שָׁם חֲכָמִים, וְאָמְרוּ בְּיָדָאֵי זֹאת הִיא מַעֲשֵׂה יְשָׁנָה מְאֹד, וְכִבְדוּ אֶת
 הַשָּׂנִי שְׂיִסְפֹּר.

עָנָה הַשָּׂנִי שְׁלֹא הָיָה זָקֵן כְּמוֹ הַרְאֲשׁוֹן: זֹאת הִיא מַעֲשֵׂה יְשָׁנָה!?!
 (כְּלִשׁוֹן תַּמָּה) זֹאת הַמַּעֲשֵׂה אֲנִי זֹכֵר גַּם כֵּן, אֲבָל אֲנִי זֹכֵר גַּם כֵּן
 "כְּשֶׁהָיָה הַנֵּר דּוֹלֵק". עָנּוּ וְאָמְרוּ שָׁם: זֹאת הִיא מַעֲשֵׂה יְשָׁנָה בְּיוֹתֵר
 מִהַרְאֲשׁוֹנָה, וְהָיָה פֶּלֶא אֲצֵלָם שְׁזָה הַשָּׂנִי, שֶׁהוּא יָנִיק מִהַרְאֲשׁוֹן,
 וְזֹכֵר מַעֲשֵׂה יְשָׁנָה יוֹתֵר מִהַרְאֲשׁוֹן.

וְכִבְדוּ אֶת הַשְּׂלִישִׁי שְׂיִסְפֹּר. עָנָה וְאָמַר הַשְּׂלִישִׁי, שְׁהָיָה יָנִיק יוֹתֵר:
 אֲנִי זֹכֵר גַּם כְּשֶׁהֲתַחֵיל בְּנֵיִן הַפְּרִי, דִּהְיִנּוּ כְּשֶׁהֲתַחֵיל לְהִתְרַקֵּם
 הַפְּרִי. עָנּוּ וְאָמְרוּ: זֹאת הִיא מַעֲשֵׂה יְשָׁנָה בְּיוֹתֵר.

עָנָה הָרְבִיעִי, שְׁהָיָה יָנִיק עוֹד יוֹתֵר: אֲנִי זֹכֵר גַּם "כְּשֶׁהוֹלִיכוּ הַגְּרָעִין
 לְנֹטֵעַ הַפְּרִי".

עָנָה הַחֲמִישִׁי, שְׁהָיָה יָנִיק עוֹד יוֹתֵר: אֲנִי זֹכֵר גַּם "הַחֲכָמִים, שֶׁהֵם
 הָיוּ חוֹשְׁבִים וּמְמַצִּיאִים אֶת הַגְּרָעִין".

עָנָה הַשְּׁשִׁי וְכוּ', שֶׁהוּא זֹכֵר גַּם "אֶת הַטַּעַם שֶׁל הַפְּרִי קִדָּם שְׂנַכְנַס
 הַטַּעַם בְּתוֹךְ הַפְּרִי".

עָנָה הַשְּׁבִיעִי וְכוּ', וְאָמַר "שֶׁהוּא זֹכֵר גַּם אֶת הָרִיחַ שֶׁל הַפְּרִי קִדָּם
 שְׂנַכְנַס בַּפְּרִי".

עָנָה הַשְּׁמַיִנִי וְאָמַר, שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם "הַמְרָאָה שֶׁל הַפְּרִי קָדָם
שֶׁנִּמְשְׁכָה עַל הַפְּרִי".

וְאֲנִי (הֵינּוּ זֶה הַכַּעֲטָלִיר הָעוֹר שֶׁמְסַפֵּר כָּל זֶה) הֵייתִי אֲזַ תִּינוּק
לְגַמְרִי, וְהֵייתִי גַם כֵּן שָׁם, וְעֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי לָהֶם: אֲנִי זוֹכֵר כָּל אֵלוֹ
הַמַּעֲשִׂוֹת, וְאֲנִי זוֹכֵר "לֹא כָלוּם"! (אוֹן אִיךָ גִידְעֵנִק גָּאֵר נִישְׁט).
עָנוּ וְאָמְרוּ: זֹאת הִיא מַעֲשֵׂה יִשְׁנָה מְאֹד, יוֹתֵר מִכֻּלָּם! וְהִיָּה חֲדוּשׁ
גָּדוֹל אֲצִלָּם שֶׁהִתִּינוּק זוֹכֵר יוֹתֵר מִכֻּלָּם.

בְּתוֹךְ כֵּךְ בָּא נֶשֶׁר גָּדוֹל וְדַפֵּק עַל הַמַּגְדָּל, וְאָמַר לָהֶם: חֲדְלוּ עוֹד
מִלְהִיּוֹת עֲנִיִּים! שׁוּבוּ אֶל הָאוֹצְרוֹת שֶׁלְכֶם, וְהִיּוּ מִשְׁתַּמְּשִׁים
בְּאוֹצְרוֹת שֶׁלְכֶם.

וְאָמַר לָהֶם שֶׁיֵּצְאוּ מִן הַמַּגְדָּל כְּדֶרֶךְ זְקֵנוֹתָם, שֶׁכָּל מִי שֶׁזָּקֵן יוֹתֵר יֵצֵא
תְּחִלָּה, וְהוֹצִיא כָּלֵם מִן הַמַּגְדָּל. וְהוֹצִיא תְּחִלָּה אֶת הַתִּינוּק הַנִּ"ל,
כִּי בְּאֵמֶת הוּא זָקֵן יוֹתֵר מִכֻּלָּם, וְכֵן כָּל מִי שֶׁהָיָה יָנִיק יוֹתֵר הוֹצִיא
קָדָם. וְהִזְקֵן הַגָּדוֹל הוֹצִיא בְּאַחֲרוֹנָה, כִּי כָּל מִי שֶׁהָיָה יָנִיק יוֹתֵר,
הָיָה זָקֵן יוֹתֵר כֵּן"ל, וְהִזְקֵן שֶׁבָּהֶם הָיָה יָנִיק יוֹתֵר מִכֻּלָּם.

וְאָמַר לָהֶם: (הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל הַנִּ"ל) אֲנִי אֶפְרַשׁ לְכֶם אֶת הַמַּעֲשִׂוֹת
שֶׁסָּפְרוּ כָּל הַנִּ"ל. כִּי זֶה שֶׁסָּפַר שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשֶׁחֲתָכוּ אֶת הַתְּפוּחַ
מִן הָעֵנָף, הֵינּוּ שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשֶׁחֲתָכוּ אֶת טְבוּרוֹ (הֵינּוּ שֶׁגַּם אֶת
הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה שֶׁנַּעֲשָׂה עִמּוֹ תִּכְרַף בְּעֵת הַהוֹלָדָה, בְּעֵת שֶׁחֲתָכוּ אֶת
טְבוּרוֹ, גַּם אֶת זֶה הוּא זוֹכֵר). וְהַשְּׁנִי שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה הַנֵּר
דוֹלֵק, הֵינּוּ שֶׁהוּא זוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהָיָה בְּעַבּוֹר, שֶׁהָיָה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשׁוֹ.
וְזֶה שֶׁאָמַר שֶׁזוֹכֵר גַּם בְּעֵת שֶׁהִתְחִיל רְקוּם הַפְּרִי, הֵינּוּ שֶׁזוֹכֵר גַּם

כְּשֶׁהִתְחִיל לְהִתְרַקֵּם הַגּוּף, דְּהֵינּוּ בְּעֵת יִצְרֵת הַיּוֹלֵד. וְזֶה שְׂזוֹכֵר בְּעֵת שְׁהִיּוּ מוֹלִיכִים הַגְּרָעִין לְנֹטֵעַ הַפְּרִי, הֵינּוּ שְׂזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁנִּמְשְׁכָה הַטְּפָה בְּעֵת הַזּוּוג. וְזֶה שְׂזוֹכֵר אֶת הַחֲכָמִים שְׁהִיּוּ מִמְּצִיאִים אֶת הַגְּרָעִין, הֵינּוּ שְׂזוֹכֵר גַּם כְּשֶׁהָיָה הַטְּפָה עֹדֵין בְּמֶחַ (כִּי הַמַּחֲזִין מִמְּצִיאִים אֶת הַטְּפָה). וְזֶה שְׂזוֹכֵר אֶת הַטַּעַם, הֵינּוּ הַנֶּפֶשׁ, וְהָרִיחַ, הֵינּוּ הָרוּחַ, וְהַמְרָאָה, הֵינּוּ הַנְּשָׁמָה. וְהִתִּינּוּק אָמַר שְׂזוֹכֵר לָאוּ כָּלוּם, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִן הַכֹּל, וְזוֹכֵר אֶפְלוּ מֶה שְׁהוּא קֹדֶם מִנְּפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה, שְׁהוּא בְּחִינַת 'אֵין'.

וְאָמַר לָהֶם: חֲזְרוּ אֶל הַסְּפִינּוֹת שְׁלָכֶם, שְׁהֵם הַגּוֹפִים שְׁלָכֶם שֶׁנִּשְׁבְּרוּ, שְׁיִחְזְרוּ וְיִבְנוּ, עֲתָה חֲזְרוּ אֵלֵיהֶם, וּבִרְךָ אוֹתָם. וְלִי (הֵינּוּ זֶה הַבְּעֻטְלִיר הָעוֹר שְׁהָיָה תִּינּוּק אֹז, שְׁהוּא מְסַפֵּר כָּל זֶה) אָמַר הַנְּשָׁר הַגָּדוֹל הֵנִי"ל: אֲתָה בּוֹא עִמִּי, כִּי אֲתָה כְּמוֹתִי, כִּי אֲתָה זָקֵן מְאֹד וְעֹדֵין אֲתָה יְנִיק מְאֹד, וְעֹדֵין לֹא הִתְחַלַּתְּ לְחַיּוֹת כָּלֵל וְאִף עַל פִּי כֵן אֲתָה זָקֵן מְאֹד, וְגַם אֲנִי כֵן, כִּי אֲנִי זָקֵן וְעֹדֵין אֲנִי יְנִיק וְכו'.

נִמְצָא, שְׁיִישׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ הַנְּשָׁר הַגָּדוֹל (שְׁאֲנִי חֵי חַיִּים אֲרָכִים כִּנִּי"ל) וְעֲתָה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם חַיִּים אֲרָכִים שְׁלִי, בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה וְנִעְשָׂה שָׁם שְׁמִחָה וְחֻדוּהַ גְּדוֹלָה וְעִצּוּמָה מְאֹד מְאֹד.

[היום השני - הקבצן החירש]

ביום השני של שבועת ימי המשפחה, חזרו וזכרו הזוג הזה את הבעטליר השני, הינו החירש, שהחיה אותם ונתן להם לחם. והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין לכאן את אותו הבעטליר החירש שהחיה אותנו, כנ"ל. בתוך שהיו מתגעגעים אחריו, והנה הוא בא, ואמר הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם, ואמר להם: עתה אני נותן לכם במתנה שתהיו כמוני, שתחיו חיים טובים כמוני. כי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועתה אני נותן לכם חיים טובים שלי במתנה גמורה לדרשה.

ואתם סוברים שאני חירש? אין אני חירש כלל! רק שכל העולם כלו אינו עולה אצלי לכלום, שאשמע החסרון שלהם. כי כל הקולות כלם הם מן חסרונות. כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו. ואפלו כל השמחות שבעולם כלם הם רק מחמת החסרון, ששמח על החסרון שחסר לו ונתמלא. ואצלי, כל העולם כלו אינו עולה לכלום, שיכנסו באזני החסרון שלהם. כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון. ויש לי הסכמה על זה שאני חי חיים טובים מן המדינה של עשירות. וחיים טובים שלו הוא, שהיה אוכל לחם ושונה מים. (וספר להם):

כי יש מדינה שיש בה עשירות גדול, שיש להם אוצרות גדולים. פעם אחת נתקבצו והתחיל כל אחד להתפאר עם חיים טובים שלו, איך הוא חי חיים טובים, וכן ספר כל אחד ואחד מסדר החיים טובים שלו. ועניתי ואמרתי להם: אני חי חיים טובים, שהם טובים

יותר מחיים טובים שלכם. והא ראה, כי אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע את מדינה פלונית.

היות שיש מדינה, שהיה להם גז, והיה באותו הגז פרות, שהיה להם כל מיני טעמים שבעולם. גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם, גם היו שם כל מיני מראה, כל הגוננין וכל "הקוויאטין" [פרחים] שבעולם, הכל היה שם באותו הגז. והיה על הגז גנני אחד (שקורין אגראדניק). והיו בני אותו המדינה חיים חיים טובים על ידי אותו הגז. ונאבד שם הגנני, וכל מה שהיה שם באותו הגז, בודאי מכרח להיות כלה ונפסד, מאחר שאין שם הממנה, דהינו הגנני, אבל אף על פי כן היו יכולים לחיות מן הספחים שבגז.

ובא עליהם מלך אכזר על אותה המדינה, ולא היה יכול לעשות להם דבר, והלה וקלקל את החיים טובים של המדינה שהיה להם מן הגז. ולא שקלקל את הגז, רק שהשאיר שם באותה המדינה שלש כתות עבדים, וצוה עליהם שיעשו מה שפקד עליהם. ועל ידי זה קלקלו את הטעם. שעל ידי מה שעשו שם, כל מי שירצה לטעם איזה טעם יהיה טעם נבלה. וכן קלקלו את הריח, שכל הריחות יהיה להם ריח חלבנה. וכן קלקלו את המראה, שהחשיכו את העינים כאלו יש עננים ועבים (הכל על ידי מה שעשו שם, כאשר צוה עליהם מלך האכזר כנ"ל). ועתה, אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע אותם. ואני אומר לכם (כל זה דברי החרש הנ"ל) שאם לא תושיעו אותם יוכלו הקלקולים הנ"ל של אותו המדינה להזיק לכם גם כן.

וְהָלְכוּ הָעֲשִׂירִים הַנֵּ"ל אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה, וְגַם אֲנִי הִלַּכְתִּי עִמָּהֶם. וְגַם בְּדֶרֶךְ הַלוֹכִם הָיוּ חַיִּים גַּם כֵּן כָּל אֶחָד וְאֶחָד חַיִּים טוֹבִים שָׁלוֹ, כִּי הָיוּ לָהֶם אוֹצְרוֹת כַּנֵּ"ל. כְּשֶׁבָאוּ סָמוּךְ לַהַמְּדִינָה, הִתְחִיל לְהִתְקַלְקֵל גַּם אֶצְלָם הַטַּעַם וּשְׂאֵר הַדְּבָרִים, וְהִרְגִּישׁוּ בְּעֶצְמָם שְׁנֵתְקַלְקֵל אֶצְלָם. וְאִמְרַתִּי לָהֶם: אִם עֲתָה, שְׁעֲדִין לֹא נִכְנָסְתֶם אֶצְלָם, כְּכֹר נִתְקַלְקֵל אֶצְלָכֶם הַטַּעַם וְכוּ', וְאִיךָ יִהְיֶה אִם תִּכְנָסוּ לָשֵׁם? וּמִכָּל שְׂכֵן אִיךָ תוֹכְלוּ לְהוֹשִׁיעַ אוֹתָם? וְלִקְחַתִּי לָחֵם שְׁלִי וּמִים שְׁלִי, וְנִתַּתִּי לָהֶם וְהִרְגִּישׁוּ בְּלָחֵם וּמִים שְׁלִי כָּל הַטַּעְמִים (וְכָל הַרִיחוֹת וְכוּ'), וְנִתְתַקֵּן מֵה שְׁנֵתְקַלְקֵל אֶצְלָם.

וּבְנֵי הַמְּדִינָה הַנֵּ"ל, הֵינּוּ הַמְּדִינָה שֶׁהָיָה שֵׁם הַגֶּזֶן הַנֵּ"ל, הִתְחִילוּ לְפַקֵּחַ עַל תְּקוּן הַמְּדִינָה שְׁנֵתְקַלְקֵל אֶצְלָם הַטַּעַם וְכוּ' כַּנֵּ"ל. וְנִתְיָשְׁבוּ: הֵיּוֹת שְׂיִישׁ מְדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, (הֵינּוּ אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצָמָה הַנֵּ"ל) וְנִרְאָה לָהֶם שֶׁהִגְנִנִי שְׁלָהֶם שְׁנֵתְקַלְקֵל (שְׁעַל יָדוֹ הָיָה לָהֶם חַיִּים טוֹבִים) הוּא מְשַׁרֵּשׁ אֶחָד עִם אוֹתוֹ בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שְׂיִישׁ לָהֶם גַּם כֵּן חַיִּים טוֹבִים עַל כֵּן הָיְתָה עֲצָתָם לְשַׁלַּח אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וּבִוְדָאֵי יוֹשִׁיעוּ אוֹתָם. וְכֵן עָשׂוּ, וּשְׁלַחוּ שְׁלוּחִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת. וְהָלְכוּ הַשְּׁלוּחִים, וּפָגְעוּ בָהֶם (הֵינּוּ שֶׁהַשְּׁלוּחִים פָּגְעוּ בְּבְנֵי אוֹתוֹ הַמְּדִינָה עֲצָמָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת כִּי הֵם הָיוּ רוֹצִים לִילֵךְ אֶצְלָם כַּנֵּ"ל). וּשְׂאֵלוּ אֶת הַשְּׁלוּחִים: לְהִיכֵן אַתֶּם הוֹלְכִים? הֵשִׁיבוּ: אֲנִי הוֹלְכִים אֶל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שְׂיִישִׁיעוּ אוֹתָנוּ. עָנוּ וְאָמְרוּ: אֲנַחְנוּ בְּעֶצְמָנוּ הֵם בְּנֵי אוֹתָהּ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, וְאֲנִי הוֹלְכִים אֶצְלָכֶם. אִמְרַתִּי אֲנִי לָהֶם: (הֵינּוּ הַחִרְשׁ שְׁמֹסֶפֶר כָּל זֶה אָמַר לָהֶם) הֲלֹא אַתֶּם צָרִיכִים אֵלַי, כִּי אַתֶּם לֹא

תּוּכְלוּ לַיְלֵךְ לְשֵׁם לַהּוֹשִׁיעַ לָהֶם כַּנִּי"ל, עַל כֵּן אַתֶּם תִּשְׁאַרוּ כָּאֵן,
וְאֲנִי אֵלֶיךָ עִם הַשְּׁלוּחִים לַהּוֹשִׁיעַ לָהֶם, וְהִלַּכְתִּי עִמָּהֶם.

וְנִכְנַסְתִּי בַּמְדִּינָה בְּאִיזָה עִיר, וּבָאתִי וְרָאִיתִי שְׂפָאִים אֲנָשִׁים
וְאוֹמְרִים אִיזָה דְבַר הַלְצָה (שְׁקוֹרִין וְוֵעֲרִטִיל) וְאַחַר כֵּךְ מִתְקַבְּצִים
עֲלֵיהֶם עוֹד אִיזָה בְּנֵי אָדָם עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אִיזָה קְבוּצָה, וְאוֹמְרִים אִיזָה
דְּבָרֵי הַלְצוֹת (הֵינּוּ וְוֵעֲרִטִיל), וְהֵם מְחִיכִים וְשׁוֹחֲקִים. וְהִטִּיתִי אָזְן
וְשָׁמַעְתִּי שֶׁהֵם מְדַבְּרִים נְבוּל פֶּה. וְזֶה אוֹמֵר דְּבָרֵי נְבוּל פֶּה, וְזֶה
אוֹמֵר בְּדַקּוֹת יוֹתֵר, וְזֶה שׁוֹחֵק, וְזֶה יֵשׁ לוֹ הַנָּאָה, וְכִיּוֹצֵא.

אַחַר כֵּךְ הִלַּכְתִּי לְהֵלֵךְ לְעִיר אַחֲרָת, וְרָאִיתִי שְׂשֻׁנֵי בְּנֵי אָדָם מְרִיבִים
זֶה עִם זֶה מִחֲמַת אִיזָה מִשָּׂא וּמִתֵּן וְהִלְכוּ אֶל הַבַּיִת דִּין לְדִין, וּפְסַק
לָהֶם הַבַּיִת דִּין: זֶה זָכָאִי וְזֶה חֲיָב וְיִצְאוּ מִן הַבַּיִת דִּין. אַחַר כֵּךְ חָזְרוּ
וְנִתְקוּטְטוּ זֶה עִם זֶה וְאָמְרוּ שְׂאִינָם רוֹצִים זֶה הַבַּיִת דִּין, רַק הֵם
רוֹצִים בַּיִת דִּין אַחַר, וּבְחָרוּ לָהֶם בַּיִת דִּין אַחַר (כִּי מֵאַחַר שֶׁהֵם
מְרַצִים עַל אוֹתוֹ הַבַּיִת דִּין שֶׁבְחָרוּ לָהֶם יְכוּלִים לְדוֹן לְפָנֵיהֶם), וְדָנוּ
לְפָנֵי אוֹתוֹ הַבַּיִת דִּין. אַחַר כֵּךְ חָזְרוּ וְנִתְקוּטְטוּ אַחַד מֵאלוֹ עִם אַחַר,
וּבְחָרוּ לָהֶם בַּיִת דִּין אַחַר, וְכֵן הָיוּ מְרִיבִים וּמִתְקוּטְטִים שָׁם, וּבְחָרוּ
לָהֶם כְּמָה בְּתֵי דִינִים, עַד שֶׁכָּל הָעִיר הִיָּתְהָ מְלֵאָה מִבְּתֵי דִינִים.
וְהִסְתַּכְּלְתִּי, שֶׁזֶה מִחֲמַת שְׂאִין שָׁם אָמַת. וְעַתָּה זֶה מִטָּה דִּין וְנוֹשֵׂא
פָּנִים לְזֶה, וְאַחַר כֵּךְ חָבְרוּ נוֹשֵׂא פָּנִים לוֹ, כִּי הֵם מְקַבְּלִים שְׁחָד וְאִין
בָּהֶם אָמַת.

אַחַר כֵּךְ רָאִיתִי שֶׁהֵם מְלֵאִים נְאוּף מִמֶּשׁ, וְיֵשׁ שָׁם נְאוּף הַרְבֵּה, עַד
שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּהִתֵּר אֲצֵלָם. וְאָמַרְתִּי לָהֶם, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִתְקַלְקַל אֲצֵלָם

הטעם והריח והמראה. כי זה המלך האכזר השאיר אצלם שלש כתות עבדים הנ"ל, שיהיו הולכים ומקלקלים את המדינה. שיהיו הולכים ומדברים ביניהם נבול פה, והכניסו נבול פה בתוך המדינה, ועל ידי נבול פה נתקלקל הטעם, שכל הטעמים הם טעם נבלה. וכן הם הכניסו שחד במדינה, ועל ידי זה נחשכו העינים ונתקלקל המראה, כי "השחד יעור עיני חכמים" [דברים ט"ז י"ט]. וכן הם הכניסו נאוף במדינה, ועל ידי זה נתקלקל הריח (ועין במקום אחר בדברינו שעל ידי נאוף נפגם הריח [סוף תורה ב' בליקוטי מוהר"ן]).

על כן, תראו לתקן את המדינה משלש עברות אלו, ולחפש אחרי האנשים הנ"ל ולגרשם. ואז, כשתתקנו שלשה עברות אלו, לא די שיתתקן הטעם והמראה והריח, כי אם גם הגנני שנאבד יוכל גם כן להמצא. ועשו כן, והתחילו לתקן את המדינה משלש עברות אלו, וחפשו אחרי האנשים הנ"ל. והיו תופסים את איזה אדם ושואלין אותו: מהיכן באת לכאן? עד שנתבררו אצלם האנשים של המלך האכזר הנ"ל, וגרשו אותם, ותקנו את המדינה מעברות הנ"ל.

בתוך כך נעשה רעש: אפשר אף על פי כן זה המשגע שהולך ואומר שהוא הגנני, וכל אחד מחזיק אותו למשגע, וזורקין אחריו אבנים ומגרשין אותו, אפשר אף על פי כן אולי הוא הוא הגנני באמת?! והלכו והביאו אותו לפניהם (הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדינה וגם הוא הינו החרש שמספר כל זה היה שם) ואמרת:

בְּיָדַי זֶה הוּא הַגִּנְנִי בְּאֶמֶת! (נִמְצָא שְׁנֵתִיקוֹן עַל יְדוֹ הַמְּדִינָה הַזֹּאת).
 נִמְצָא, שְׁיֵשׁ לִי הַסִּכָּמָה מֵאוֹתוֹ הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שְׁאֲנִי חֵי חַיִּים
 טוֹבִים כִּי אֲנִי תִקְנֵתִי אֶת הַמְּדִינָה הַזֶּה "ל כַּנְּ" ל, וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם
 בְּמִתְנָה אֶת הַחַיִּים טוֹבִים שְׁלִי!

וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמִיחָה גְדוֹלָה וְחֻדְוָה רַבָּה מְאֹד. (וְכֵן כָּל הַפְּעוּטֵי־רֵשׁ
 הַזֶּה" ל כָּלֵם חֲזָרוּ וּבָאוּ עַל הַחֲתָנָה, וְנָתְנוּ בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה מֵה
 שְׂבִתְחֻלָּה בְּרָכוּ אוֹתָם שְׁיֵהִיו כְּמוֹתָם וְעֲכָשׁוּ נָתְנוּ זֹאת בְּמִתְנָה
 לְדַרְשָׁה:) הֲרֵאשׁוֹן נָתַן לָהֶם בְּמִתְנָה חַיִּים אֲרָכִים, וְהֵשִׁיב נָתַן לָהֶם
 בְּמִתְנָה חַיִּים טוֹבִים.

[היום השלישי: הקבצן הכבד פה]

ביום השלישי חזרו ונזכרו הזוג הזה והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין בכאן את הפעטליר השלישי, שהיה כבד פה.

בתוך כך והנה הוא בא, ויאמר: הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם ואמר להם גם-כן כנ"ל: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואתם סבורים שאני כבד פה? אין אני כבד פה כלל, רק שהדבורים של העולם, שאינם שבחים להשם יתברך, אין בהם שלימות (ועל כן הוא נראה ככבד פה כי הוא כבד פה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלימות), אבל באמת אין אני כבד פה כלל, אדרבא אני מליץ ודברן נפלא מאד, ואני יכול לדבר חידות ושירים (שקורין לידער) נפלאים, עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותי. ובאלו החידות והשירים שאני יודע, יש בהם כל החכמות. ויש לי הסכמה על זה מאותו האיש גדול הנקרא "איש חסד האמת" (דער גרוסיר מאן דער אמתיר איש חסד בזה הקשון ספר רבנו זכרוננו לברכה) ויש בזה מעשה שלמה.

כי פעם אחת ישבו כל החכמים, וכל אחד התפאר בחכמתו. זה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית ברזל, וזה התפאר במין מתכות אחר, וזה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית כסף שהוא חשוב ביותר, וזה התפאר שהמציא עשית זהב, וזה היה מתפאר שהמציא כלי מלחמה וזה היה מתפאר שהוא יודע לעשות אלו

הַמִּתְכוּת, שֶׁלֹּא מֵאלוֹ הַדְּבָרִים שֶׁהֵם עוֹשִׂין מֵהֶם אֵלוֹ הַמִּתְכוּת, וְזֶה הָיָה מִתְפָּאֵר בְּחֻמּוֹת אַחֲרוֹת. כִּי יֵשׁ כַּמָּה דְּבָרִים שֶׁהִמְצִיאוּ בְּעוֹלָם עַל יְדֵי חֻמּוֹת, כְּגוֹן סְאִיטְרֵעַ [חוֹמֵר גֶּלֶם לַעֲשִׂיַת מִתְכוּת] וּפִילֹווִיר [חוֹמֵר נַפְיָן] וְכִיּוֹצָא בְּזֶה וְהָיָה כָּל אֶחָד מִתְפָּאֵר בְּחֻמָּתוֹ.

עָנָה שָׁם אֶחָד וְאָמַר: אֲנִי חָכֵם יוֹתֵר מִכֶּם, כִּי אֲנִי חָכֵם כְּמוֹ הַיּוֹם. וְלֹא הִבִּינוּ שָׁם מַה זֶה שֶׁאֹמֵר, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ הַיּוֹם. וְאָמַר לָהֶם: כִּי כָּל הַחֻמּוֹת שֶׁלָּהֶם יְכוּלִים לְקַבֵּץ אוֹתָם, וְלֹא יִהְיוּ מֵהֶם רַק שְׁעָה אַחַת אֶף עַל פִּי שֶׁכָּל חֻמָּה וְחֻמָּה הִיא נִלְקַחַת מִיּוֹם אֶחָד, כְּפִי הַבְּרִיאָה שֶׁהָיָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם כִּי כָּל הַחֻמּוֹת הֵן "ל הֵם הִרְכָּבוֹת (וְעַל כֵּן הַחֻמָּה נִלְקַחַת מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁהָיָה בּוֹ אוֹתוֹ הַבְּרִיאָה שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְרַכְּבָה) אֶף עַל פִּי כֵּן יְכוּלִים עַל יְדֵי חֻמָּה לְקַבֵּץ כָּל אֵלוֹ הַחֻמּוֹת בְּשְׁעָה אַחַת. אֲבָל אֲנִי חָכֵם כְּמוֹ יוֹם שָׁלֵם (כָּל זֶה הִתְפָּאֵר אוֹתוֹ הַחָכֵם הָאֲחֵרוֹן הֵן"ל).

עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: (הִינּוּ זֶה הַכְּבֹד פֶּה הֵן"ל אֶמַר לְהַחֲכֵם הֵן"ל) כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם? (הִינּוּ כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם אַתָּה חָכֵם). עָנָה וְאָמַר (הַחֲכָם הֵן"ל): זֶה, (הִינּוּ זֶה הַכְּבֹד פֶּה) הוּא חָכֵם מִמֶּנִּי, מֵאַחַר שֶׁשׂוֹאֵל כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם, אֲבָל כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם שֶׁתִּרְצוּ אֲנִי חָכֵם. וְעַתָּה יִקְשֶׁה, מִפְּנֵי מָה זֶה שֶׁשׂוֹאֵל כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם, הוּא חָכֵם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, מֵאַחַר שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם שֶׁיִּרְצֶה.

אֶךְ יֵשׁ מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה. כִּי זֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֵמֶת הוּא בְּאֵמֶת אִישׁ גָּדוֹל מְאֹד. וְהוּא (הִינּוּ זֶה הַכְּבֹד פֶּה) הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֹסְדִים שֶׁל אֵמֶת,

וּמְבִיא אוֹתָם אֶל זֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֱמֶת. וְעַקֵּר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן (כִּי הַזְּמַן
 בְּעֶצְמוֹ הוּא נִבְרָא) הוּא עַל יְדֵי הַחֹסְדִים שֶׁל אֱמֶת. וְזֶה הַכְּבֹד פֶּה
 הוּא הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֹסְדִים שֶׁל אֱמֶת, וּמְבִיא אוֹתָם אֶל זֶה הָאִישׁ
 חֹסֵד הָאֱמֶת כַּנֶּ"ל.

[הלב והמעין]

וַיֵּשׁ הָרַ, וְעַל הָהָר עוֹמֵד אָבֹן, וּמִן הָאָבֹן יוֹצֵא מַעֲיָן. וְכָל דְּבָר יֵשׁ לוֹ
 לֵב, וְגַם הָעוֹלָם בְּכֻלּוֹ יֵשׁ לוֹ לֵב. וְזֶה הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם הוּא קוֹמָה
 שְׂלֵמָה. עִם פְּנִיִּים וַיְדִים וְרַגְלִים וְכוּ' אֲכַל הַצֶּפֶרֶן שֶׁל הָרֶגֶל, שֶׁל אוֹתוֹ
 הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם, הוּא מְלַבֵּב (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵז הָאֲרִצִּיקָר) יוֹתֵר מְלַבֵּב
 שֶׁל אַחֵר.

וְזֶה הָהָר עִם הָאָבֹן וְהַמַּעֲיָן הֵנּ"ל עוֹמֵד בְּקִצְהָ אֶחָד שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה
 הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּקִצְהָ אַחֵר שֶׁל הָעוֹלָם. וְזֶה הַלֵּב הֵנּ"ל עוֹמֵד
 כְּנֶגֶד הַמַּעֲיָן הֵנּ"ל, וְכוֹסֶף וּמִשְׁתוֹקֵק תָּמִיד מְאֹד מְאֹד לָבוֹא אֶל אוֹתוֹ
 הַמַּעֲיָן, בְּהִשְׁתוֹקֵקוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד וְצוּעֵק מְאֹד לָבוֹא אֶל אוֹתוֹ
 הַמַּעֲיָן, וְגַם זֶה הַמַּעֲיָן מִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו.

וְזֶה הַלֵּב, יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי חֲלִישוֹת. אַחַת, כִּי הַחֲמָה רוֹדֶפֶת אוֹתוֹ
 וְשׁוֹרֶפֶת אוֹתוֹ, (מִחֲמַת שֶׁהוּא מִשְׁתוֹקֵק וְרוֹצֵה לֵילֵךְ וּלְהִתְקַרֵּב אֶל
 הַמַּעֲיָן). וְחֲלִישוֹת הַשְּׁנֵיָה יֵשׁ לוֹ לְהַלֵּב מִן גְּדֹל הַהִשְׁתוֹקֵקוֹת
 וְהַגְּעוּגוּעִים, שֶׁהוּא מִתְגַּעְגַּע וְכוֹסֶף תָּמִיד וּמִשְׁתוֹקֵק מְאֹד, בְּכָלוֹת
 הַנְּפֶשׁ, אֶל אוֹתוֹ הַמַּעֲיָן וְצוּעֵק וְכוּ' כַּנֶּ"ל כִּי הוּא עוֹמֵד תָּמִיד כְּנֶגֶד

הַמַּעֲזֵן הַנִּי"ל, וְצוּעָק (נָא גִיּוּוּאֵלְד) [בִּיטוּי צַעֲקָה בְּאִי־דִישׁ כְּמוֹ
 "אָהָה"] וּמִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו מְאֹד כַּנִּי"ל.

וּכְשֶׁצָּרֶיךָ לָנוּחַ קֶצֶת, שְׂיִהְיֶה לּוֹ אַרְיֵכֶת הָרוּחַ קֶצֶת, (שְׁקוֹרִין אֶפֶס
 סָאֶפִּין) [נְשִׁימַת רוּחָה] אַזִּי בָּא צְפוּר גָּדוֹל וּפּוֹרֵשׁ כְּנַפָּיו עָלָיו, וּמִגֵּן
 עָלָיו מִן הַחֲמָה וְאֵז יֵשׁ לוֹ נִיחָא קֶצֶת, וְגַם אֵז, בְּשַׁעַת נִיחָא, הוּא
 מְסַתְּפֵל גַּם כֵּן כְּנֶגֶד הַמַּעֲזֵן וּמִתְגַּעְגַּע אֵלָיו.

אֲךָ מֵאַחַר שֶׁהוּא מִתְגַּעְגַּע אֵלָיו כָּל כֶּה, מִפְּנֵי מָה אֵינּוּ הוֹלֵךְ אֶל
 הַמַּעֲזֵן? אֲךָ כְּשֶׁרוּצָה לֵילֵךְ וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הָהָר, אַזִּי אֵינּוּ רוֹאֶה
 הַשְּׁפוּע, וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהִסְתַּפֵּל עַל הַמַּעֲזֵן. וְאִם לֹא יִסְתַּפֵּל עַל הַמַּעֲזֵן
 אַזִּי תִצָּא נִפְשׁוֹ. כִּי עֵקֶר חֵיּוֹתוֹ הוּא מִן הַמַּעֲזֵן. וּכְשֶׁעוֹמֵד כְּנֶגֶד הָהָר
 אַזִּי הוּא רוֹאֶה רֵאשׁ הַשְּׁפוּע שֶׁל הָהָר, שְׁשֵׁם עוֹמֵד הַמַּעֲזֵן, אֲבָל תִּכְרַךְ
 כְּשִׁילֵךְ וְיִתְקַרֵּב אֶל הָהָר אַזִּי נֶעְלַם מֵעֵינָיו רֵאשׁ הַשְּׁפוּע, (וְזֶה מוֹכֵן
 בְּחוּשׁ) וְאֵז אֵינּוּ יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַמַּעֲזֵן, וְאֵז תִּצָּא נִפְשׁוֹ, חֵס
 וְשָׁלוֹם. וּכְשֶׁזֶּה הַלֵּב הָיָה מְסַתְּלֵק, חֵס וְשָׁלוֹם, אַזִּי יִתְבַּטֵּל כָּל הָעוֹלָם
 כָּלוֹ, כִּי הַלֵּב הוּא הַחֵיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבָר, וּבּוֹדָאֵי אֵין קִיּוּם בְּלֹא לֵב, וְעַל
 כֵּן אֵינּוּ יָכוֹל לֵילֵךְ אֶל הַמַּעֲזֵן רַק עוֹמֵד כְּנֶגְדּוֹ, וּמִתְגַּעְגַּע וְצוּעָק
 כַּנִּי"ל.

וְזֶה הַמַּעֲזֵן אֵין לוֹ זְמַן, כִּי זֶה הַמַּעֲזֵן אֵינּוּ בְּתוֹךְ הַזְּמַן כָּלֵל. אֲךָ עֵקֶר
 הַזְּמַן שֶׁל הַמַּעֲזֵן, הוּא רַק מֵה שֶׁהַלֵּב נוֹתֵן לוֹ בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד
 וּכְשֶׁמִּגִּיעַ הַיּוֹם לְהֵיוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, וְאֵז כְּשִׁיגְמָר הַיּוֹם לֹא יִהְיֶה זְמַן
 לְהַמַּעֲזֵן וְיִסְתַּלֵּק, חֵס וְשָׁלוֹם, וְאֵז יִסְתַּלֵּק הַלֵּב, חֵס וְשָׁלוֹם כַּנִּי"ל
 וְיִתְבַּטֵּל כָּל הָעוֹלָם, חֵס וְשָׁלוֹם כַּנִּי"ל.

וְאֵזִי, סָמוּךְ לְגִמְרַי הַיּוֹם, אֵזִי מִתְחִילִים לְטַל רְשׁוֹת זֶה מְזֶה (שְׁקוֹרִין גִּיזְעִינִין) [איחולים וברכות פרידה] וּמִתְחִילִין לֹמַר חִידוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוֹרִין לִידְעָר) נִפְלְאִים זֶה לָזֶה (בְּאֶהְבָּה רַבָּה וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד). וְזֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֱמֶת הַנִּי "לֵישׁ לוֹ הַשְּׁגָחָה עַל זֶה, וְכִשְׁמַגִּיעַ הַיּוֹם בְּסוּפּוֹ מִמֶּשׁ לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, אֵזִי זֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֱמֶת הוּא נוֹתֵן בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד לְהֵלֵב הַנִּי"ל, וְהֵלֵב נוֹתֵן הַיּוֹם לְהַמְעִין וְאֵזִי שׁוֹב יֵשׁ זְמַן לְהַמְעִין. וְכִשְׁזֶה הַיּוֹם הוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא בָּא מִשָּׁם, אֵזִי הוּא הוֹלֵךְ גַּם כֵּן בְּחִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלְאִים מְאֹד (שֵׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת). וְיֵשׁ שְׁנוּיִים בֵּין הַיָּמִים כִּי יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוֹעַ יוֹם שְׁנַי וְכוּ' וְכֵן יֵשׁ רֵאשִׁי חֲדָשִׁים וְיָמִים טוֹבִים.

וְכָל הַזְּמַן שֵׁישׁ לְהָאִישׁ חֹסֵד שֶׁל אֱמֶת הַכָּל עַל יְדֵי (הַיְנוּ הַכְּבֹד פֶּה שְׁמִסְפָּר כָּל זֶה), כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֱמֶת, אֲשֶׁר מֵהֶם הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן כֵּן"ל. (וְעַל כֵּן הוּא חָכֵם יוֹתֵר אֶפְלוּ מֵהַחֲכָם הַנִּי"ל, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם שְׁיִרְצָה, כִּי כָּל עֶקֶר הַזְּמַן וְהַיָּמִים כָּלָם נִתְּהוּוּ עַל יְדוֹ, הַיְנוּ עַל יְדֵי הַכְּבֹד פֶּה, שֶׁהוּא מְקַבֵּץ הַחֲסָדִים שֶׁל אֱמֶת אֲשֶׁר מִשָּׁם הַזְּמַן, וּמִבִּיא אוֹתָם אֶל הָאִישׁ חֹסֵד הָאֱמֶת, וְהוּא נוֹתֵן יוֹם לְלֵב, וְהֵלֵב נוֹתֵן לְהַמְעִין, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה נִתְּקִים הָעוֹלָם כָּלוּ. נִמְצָא שֶׁעֶקֶר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת וְשִׁירִים שֵׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת-הַכָּל עַל יְדֵי הַכְּבֹד פֶּה.

נִמְצָא שֵׁישׁ לִי הַסְּכָמָה מְזֶה הָאִישׁ חֹסֵד הָאֱמֶת שְׁאֲנִי יְכוֹל לֹמַר חִידוֹת וְשִׁירִים, שֵׁישׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת (כִּי כָּל הַזְּמַן עִם הַחִידוֹת

וְהַשִּׁירִים נִתְהַוִּים עַל יְדוּ כַּ"ל), וְעַתָּה אֲנִי נּוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה גְמוּרָה
לְדַרְשָׁה שְׁתֵּהִיו כְּמוֹנֵי וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמֵחָה וְחֻדְוָה גְדוֹלָה מְאֹד (הִילּוּא
גִּיטָאן) [כִּיטוּי שְׂמֵחָה].

[היום הרביעי: הקבצן שצווארו עקום]

כְּשֶׁגָּמְרוּ הַשְּׂמִיחָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְלָנוּ אַחֲרֵי כֵן, בְּבִקְרַח חֲזָרוּ הַזּוֹג כַּנֶּ"ל וְהָיוּ מִתְגַּעְגְּעִים וְכוּ' אַחֲרֵי הַבְּעֻטְלִיר שֶׁהָיָה צְוֹאֲרוֹ עָקָם בְּתוֹךְ כָּךְ וְהִנֵּה הוּא בָּא, וְאָמַר הִנְנִי וְכוּ' בְּתַחֲלָה בִּרְכָתִי אֶתְכֶם שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנֵי, עֲתָה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנֵי.

וְאַתֶּם סוֹבְרִים שֵׁישׁ לִי צְוֹאֵר עָקָם? אֵינְךָ צְוֹאֵרִי עָקָם כָּלֵל אֲדַרְבָּא, יֵשׁ לִי צְוֹאֵר שְׂוָה מְאֹד, צְוֹאֵר יָפֵה מְאֹד. רַק שֵׁישׁ הַבְּלִי עוֹלָם, וְאֲנִי אֵינִי רוֹצֶה לְהוֹצִיא שׁוּם הֶבֶל וְרוּחַ (שְׁקוֹרִין דּוּךְ [נְשִׁיפַת אוֹיֵר הַחוּצָה]) בְּהַבְּלִי עוֹלָם (וּמַחֲמַת זֶה נְדָמָה שֶׁצְוֹאֲרוֹ עָקָם, כִּי הוּא מְעַקֵּם צְוֹאֲרוֹ מִהַבְּלִי עוֹלָם וְאֵינּוֹ רוֹצֶה לְהוֹצִיא שׁוּם הֶבֶל וְרוּחַ בְּהַבְּלִי עוֹלָם) אֲבָל בְּאַמְתַּת יֵשׁ לִי צְוֹאֵר יָפֵה מְאֹד, צְוֹאֵר נִפְלָא מְאֹד כִּי יֵשׁ לִי קוֹל נִפְלָא מְאֹד וְכֹל מֵינֵי הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁהֵם קוֹל בְּלֵא דְבוּר, כָּלֵם אֲנִי יְכוּל לְהוֹצִיאָם בְּקוֹלִי כִּי יֵשׁ לִי צְוֹאֵר וְקוֹל נִפְלָא מְאֹד.

וְיֵשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מֵאוֹתָהּ הַמְּדִינָה. כִּי יֵשׁ מְדִינָה שֶׁהֵם בְּקִיָּאִים מְאֹד בְּחֻכְמַת הַנְּגִינָה (שְׁקוֹרִין מְאִזְיָקָא), וְכָלֵם עוֹסְקִים שָׁם בְּחֻכְמָה זוֹ, וְאַפְלוּ בָּנִים קֹטְנִים, וְאֵינְךָ שָׁם קָטָן שֶׁלֹּא יְכוּל לְנַגֵּן עַל אֵיזָה כְּלֵי שִׁיר. וְהַקָּטָן שֶׁבְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה הוּא חָכָם גְּדוֹל בְּמְדִינָה אַחֲרֵת בְּאוֹתוֹ הַחֻכְמָה שֶׁל נְגִינָה, וְהַחֻכְמִים וְהַמְּלָךְ שֶׁבְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה וְהַקְּאֲפְעֵלֵיִישׁ [מְקַהֲלוֹת זִמְרָה] הֵם חֻכְמִים מְפֻלְגִים מְאֹד מְאֹד בְּאוֹתוֹ הַחֻכְמָה.

פַּעַם אַחַת יָשְׁבוּ הַחֻכְמִים שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה וְהָיָה כָּל אֶחָד מִתְּפָאֵר בְּנְגִינָה שְׁלוֹ: זֶה הָיָה מִתְּפָאֵר שֶׁהוּא יוֹדֵעַ לְנַגֵּן עַל כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנֵי, וְזֶה הַתְּפָאֵר שֶׁיּוֹדֵעַ לְנַגֵּן עַל כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנֵי, וְזֶה הַתְּפָאֵר בְּכְלֵי שִׁיר

פְּלוֹנִי, וְזֶה הִיָּה מִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְנַגֵּן עַל כַּמָּה כְּלֵי שִׁיר, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְנַגֵּן עַל כָּל כְּלֵי שִׁיר, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת בְּקוֹלוֹ כְּמוֹ כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנִי, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת בְּקוֹלוֹ כְּמוֹ כְּלֵי שִׁיר פְּלוֹנִי, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת בְּקוֹלוֹ כְּמוֹ כְּלֵי שִׁיר, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת בְּקוֹלוֹ כְּמוֹ תַף מִמָּשׁ (שְׁקוֹרִין פּוֹיִק) כְּאֵלּוֹ מִכֵּין בְּתַף, וְזֶה הִתְּפָאֵר שְׂיֹדֵעַ לְעֲשׂוֹת בְּקוֹלוֹ כְּאֵלּוֹ מוֹרִין בְּקִנֵּי שְׂרָפָה (שְׁקוֹרִין אוֹרְמַאטִיס [תּוֹתֵחִים]).

וְאַנִּי הִיִּיתִי גַם כֵּן שָׁם. עָנִיתִי אָנִי וְאִמְרָתִי לָהֶם: קוֹלִי טוֹב יוֹתֵר מִקּוֹלוֹת שְׂלָכֶם! וְהָא רְאִיָּה כִּי אִם אַתֶּם חֲכָמִים כָּל כֶּף בְּקוֹל נְגִינָה, אִם כֵּן הוֹשִׁיעוּ אֶת אוֹתָן שְׂתִי מְדִינוֹת.

וְאֵלּוֹ הַשְּׂתִי מְדִינוֹת הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה אֶלֶף פְּרָסָאוֹת. וּבְאֵלּוֹ שְׂתִי הַמְּדִינוֹת, כְּשֶׁמְגִיעַ הַלִּלָּה אֵין יְכוּלִין לִישֹׁן, כִּי כְּשֶׁנֶּעֱשֶׂה לִילָה אֲזִי מִתְּחִילִים הַכֹּל לְהִיּוֹת מִיִּלְלִים בְּקוֹל יִלְלָה, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף. אִם הִיָּה מִנְּחָ שָׁם אָבֵן הִיָּה נְמוּחַ. כִּי בִּלְלָה הֵם שׁוֹמְעִים קוֹל יִלְלָה מְאֹד, וּמִחֲמַת זֶה כָּלֵם מִיִּלְלִים אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְכוּ'. (וְכֵן מִתְּנַהֵג בְּשְׂתִי הַמְּדִינוֹת) כִּי בְּמְדִינָה זֹאת שׁוֹמְעִים הַקּוֹל יִלְלָה, וּמִיִּלְלִים הַכֹּל כֵּן"ל, וְכֵן בְּמְדִינָה אַחֶרֶת גַּם כֵּן כֵּן, וּשְׂתִי הַמְּדִינוֹת הֵם רְחוּקִים זֶה מִזֶּה אֶלֶף פְּרָסָאוֹת. וְעַל כֵּן אִם אַתֶּם חֲכָמִים כָּל כֶּף בְּנְגִינָה, אֲרָאָה אִם תּוּכְלוּ לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן שְׂתִי הַמְּדִינוֹת, אוֹ שְׂתוּכְלוּ לְכוּן לְעֲשׂוֹת אֶת קוֹלָם (הִיָּנוּ שֶׁהֵם יְכוּנוּ לְהוֹצִיא קוֹל מְכוּן כְּמוֹ קוֹל הַיִּלְלָה הַנְּשָׁמֵעַ שָׁם).

וְאָמְרוּ לוֹ: (הֵינּוּ הַחֲכָמִים הֵן"ל אָמְרוּ לְזֶה שְׁצִוְאוּ אֲרוּ עָקָם) הַתּוֹלִיךְ
 אוֹתָנוּ לְשֵׁם? וְאָמַר: הֵן, אֲנִי מוֹלִיךְ אֶתְכֶם לְשֵׁם וְנִתְעוֹרְרוּ כָּלֶם
 לִילְךָ לְשֵׁם.

וְהִלְכוּ וּבָאוּ לְשֵׁם (הֵינּוּ לְאַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הֵן"ל). כְּשֶׁבָאוּ
 לְשֵׁם, כְּשֶׁהִגִּיעַ הַלִּילָה, הָיָה כֵּן"ל שֶׁהָיוּ כָּלֶם מִיִּלְלִים מְאֹד כֵּן"ל,
 וְגַם הַחֲכָמִים הֵן"ל גַּם כֵּן הָיוּ מִיִּלְלִים (וּמִמִּילָא רָאוּ בְּיָדָי שְׂאִינָם
 יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן הַמְּדִינוֹת). וְאָמַר לָהֶם: (הֵינּוּ זֶה שְׁצִוְאוּ
 עָקָם אָמַר אֶל הַחֲכָמִים הֵן"ל) עַל כָּל פָּנִים, תֹּאמְרוּ לִי מֵהֵיכָן בָּא
 זֹאת שֶׁנִּשְׁמַע קוֹל יִלְלָה הֵן"ל כֵּן"ל? אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה יוֹדֵעַ? הֲשִׁיב:
 אֲנִי יוֹדֵעַ בְּיָדָי.

כִּי יֵשׁ שְׁנֵי צַפְרִים, אֶחָד זָכָר וְאַחַת נְקֵבָה, וְהֵם רַק זוּג אֶחָד בְּעוֹלָם,
 וְנֶאֱבָדָה הַנְּקֵבָה, וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֶּשֶׂת אוֹתוֹ.
 וְהָיוּ מְחַפְּשִׁים הַרְבֵּה זֶה אֶת זֶה עַד שֶׁנִּתְעוּ, וְרָאוּ שְׂאִינָם יְכוּלִים
 לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ וּנְשָׂאוֹ עוֹמְדִים, וְעָשׂוּ לָהֶם קְנִים. זֶה הַצֶּפּוֹר
 עָשָׂה לוֹ קֵן סְמוּךְ לַמְּדִינָה אַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הֵן"ל וְלֹא סְמוּךְ
 מִמָּשׁ, רַק שְׁבַע עָרָה קוֹל הַצֶּפּוֹר הוּא סְמוּךְ, כִּי יְכוּלִים לְשִׁמַּע הַקּוֹל
 שֶׁל הַצֶּפּוֹר בְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה מִמְּקוֹם שֶׁעֲמַד שֵׁם וְעָשָׂה לוֹ קֵן, וְכֵן הִיא
 עָשָׂתָה לָהּ גַּם כֵּן קֵן סְמוּךְ לַמְּדִינָה הַשְּׁנִיָּה (הֵינּוּ גַּם כֵּן כֵּן"ל שֶׁהוּא
 סְמוּךְ מִחֲמַת שְׂיִכּוּלִים לְשִׁמַּע שֵׁם הַקּוֹל כֵּן"ל). וְכִשְׁמַגִּיעַ הַלִּילָה,
 אֲזִי אֵלּוּ הַזּוּג צַפְרִים מִתְחִילִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לִילֵל בְּקוֹל יִלְלָה
 גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּלְלֵי עַל זוּגוֹ כֵּן"ל, וְזֶהוּ הַקּוֹל יִלְלָה

שְׁנִשְׁמַע בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי הַמְדִינֹת (אֲשֶׁר מִחַמַּת אוֹתוֹ הַקּוֹל יִלְלָה כָּלָם מִיִּלְלִים מְאֹד וְאֵינָם יְכוּלִים לִישֹׁן).

אָךְ לֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין זֹאת, וְאָמְרוּ לוֹ: הַתּוֹלִיךְ אוֹתָנוּ לְשָׁם? וְאָמַר הֵן (אֲנִי יְכוּל לְהוֹלִיךְ אֶתְכֶם לְשָׁם) אָךְ אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לָבוֹא לְשָׁם, כִּי כְּשֶׁתִּקְרְבוּ לְשָׁם לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל אֶת קוֹל הַיִּלְלָה, מֵאַחַר שְׁגַם כָּאֵן אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לְסַבֵּל, וְאַתֶּם מְכַרְחִים גַּם כֵּן לִיִּלְל כֹּפֵ"ל, כְּשֶׁתִּגִּיעוּ לְשָׁם לֹא תוּכְלוּ לְסַבֵּל כָּלָל.

וּבַיּוֹם (אֵי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם, כִּי בַיּוֹם) אֵי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל הַשְּׂמִיחָה שֵׁשׁ שָׁם. כִּי בַיּוֹם מִתְקַבְּצִים שָׁם צְפָרִים אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַזּוּג הַנִּ"ל, וְהֵם מְנַחֲמִים וּמְשַׂמְּחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַזּוּג הַנִּ"ל בְּשִׂמְחֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאוֹמְרִים לָהֶם דְּבָרֵי תִנְחוּמִין, שְׁעַדִּין אֶפְשָׁר שֶׁתִּמְצְאוּ זֶה אֶת זֶה, עַד שְׂבִיּוֹם אֵי אֶפְשָׁר לְסַבֵּל אֶת גְּדֵל הַשְּׂמִיחָה שֵׁשׁ שָׁם. וְקוֹל הַצְּפָרִים שְׂמֵשְׂמֵחִים אוֹתָם אֵינוֹ נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק, רַק כְּשֶׁמִּגִּיעִים לְשָׁם אֲבָל קוֹל הַזּוּג הַנִּ"ל שְׂמִיִּלְלִים בְּלִילָה הוּא נִשְׁמָע לְמֶרְחוֹק וְאֵי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם מִחַמַּת זֶה כֹּפֵ"ל.

אָמְרוּ לוֹ: (הֵינּוּ הַחֲכָמִים הַנִּ"ל אָמְרוּ לָזֶה שְׂצוּאָרוֹ עָקוֹם) וְאַתָּה יְכוּל לְתַקֵּן זֹאת? הַשִּׁיב: אֲנִי יְכוּל לְתַקֵּן. כִּי אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת וּלְכוּן כָּל הַקּוֹלוֹת שְׂבָעוּלָם (הֵינּוּ שְׂכָל מִינֵי קוֹלוֹת שְׂבָעוּלָם הוּא יְכוּל לְהוֹצִיאָם בְּקוֹלוֹ, וּלְכוּן מִמֶּשׁ כָּמוֹ אֵיזָה קוֹל שִׁיְהִיָּה). גַּם אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת הֵינּוּ, כִּי אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ קוֹל שְׂבָכָאן, בְּמָקוֹם שְׂאֲנִי מוֹצִיא הַקּוֹל, לֹא יְהִיָּה נִשְׁמָע הַקּוֹל כָּלָל רַק בְּרֶחֱוֹק יְהִיָּה נִשְׁמָע שָׁם הַקּוֹל. וְעַל כֵּן אֲנִי יְכוּל לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקּוֹל שֶׁל הַצְּפוּרָה,

שִׁיגִיעַ סְמוּךְ לְמָקוֹם הַצְּפוּר וְכֵן לְהַשְׁלִיךְ קוֹל הַצְּפוּר, שִׁיגִיעַ סְמוּךְ לְמָקוֹם הַצְּפוּרָה, וּלְהַמְשִׁיכֶם יַחַד עַל יְדֵי זֶה (וְעַל יְדֵי זֶה יִתְתַּקֵּן כָּל הַנֶּ"ל). אַךְ מִי יֵאֱמִין זֹאת?

וְהוֹלִיךְ אוֹתָם לְתוֹךְ אֵיזָה יַעַר, וְשָׁמְעוּ כְּמוֹ אֶחָד שְׁפוֹתַח אֶת הַדָּלֶת, וְחוֹזֵר וְסוֹגְרוֹ וְנוֹעֵלוֹ בְּבְרִיחַ (שְׁקוֹרִין קְלֵאמָקָא), וְנִשְׁמַע קוֹל הַהִפָּאָה שֶׁל (הַקְּלֵאמָקָא), וּמוֹרָה בְּקִנֵּי שְׂרָפָה (שְׁקוֹרִין בֵּיקָס [רֹבֵה]), וְשׁוֹלַח אֶת הַכֶּלֶב לַחֲטוֹף (אֶת הַדְּבָר שֶׁהִיא מוֹרָה), וְהַכֶּלֶב הִיא מִתְחַבֵּט וְגוֹרֵר אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַשְּׁלֵג (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵז גִּיגְרָאזְנִיט אֵין שְׁנִיִּיא).

וְכֹל זֶה שָׁמְעוּ אֱלוֹ הַחֲכָמִים, וְהִסְתַּכְּלוּ וְלֹא רָאוּ דְבָר, גַּם לֹא שָׁמְעוּ מִמֶּנּוּ (הֵינּוּ מִן זֶה שֶׁצְּנֹאֲרוּ עָקָם) שׁוּם קוֹל כָּלֵל (רַק שֶׁזֶה שֶׁצְּנֹאֲרוּ עָקָם הִיא מִשְׁלִיךְ קוֹלוֹת כְּאֱלוֹ, וְעַל כֵּן שָׁמְעוּ אֱלוֹ הַקּוֹלוֹת, וּמִמֵּילָא רָאוּ שֶׁהוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כָּל הַקּוֹלוֹת וּלְכוֹנֵם מִמֶּשׁ, וְגַם לְהַשְׁלִיךְ קוֹלוֹת, וְעַל כֵּן יוֹכֵל לְתַקֵּן אֶת כָּל הַנֶּ"ל. וְ[רַבֵּי נַחֲמָן] לֹא סָפֵר יוֹתֵר בְּזֶה הָעֲנָיִן וּמוֹכֵן שְׁדֵלֵג בְּכֹאן).

נִמְצָא, שֶׁיֵּשׁ לִי הַסְּכָמָה מֵאוֹתוֹ הַמְּדִינָה שְׁקוֹלִי נִפְלָא מְאֹד, וְאֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי קוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם כִּנֶּ"ל, וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם זֹאת בְּמִתְנָה גְּמוּרָה לְדַרְשָׁה שֶׁתְּהִיוּ כְּמוֹנֵי.

וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמִחָה גְּדוֹלָה וְחֻדוּהָ רַבָּה מְאֹד.

[היום החמישי: הקבצן בעל חטוטרות]

ביום החמישי גם כן היו שמחים וזכרו הזוג את הבעטליר שהיה לו חטוטרות (שקורין הוקיר). והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחים בכאן את אותו הבעטליר ההוקיר, כי אם היה הוא בכאן היתה השמחה גדולה מאד! והנה הוא בא, ואמר: הנני! הנה באתי על החתנה. ונפל עליהם, וחבק ונשק אותם, ואמר להם: בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, ועתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואין אני בעל חטוטרות (הינו הוקיר) כלל רק אדרבא יש לי כתפים כאלו (שקורין פלייציס), שהם בחינת "מעט מחזיק את המרבה" ויש לי הסכמה על זה.

כי פעם אחת היה שיחה וספור, שהיו אנשים מתפארים עצמם בבחינה זו שכל אחד ואחד היה מתפאר שיש לו בחינה זו של "מעט מחזיק את המרבה", ומאחד מהם היו מחיכים ושוחקים ממנו, והשאר שהתפארו בבחינה זו, של מעט מחזיק את המרבה, נתקבלו דבריהם. אבל בחינת מעט מחזיק את המרבה שיש לי, הוא גדול מכאן.

כי אחד מהנ"ל התפאר שהמח שלו הוא בחינת מעט מחזיק את המרבה, כי הוא נושא במח שלו אלפים ורכבות אנשים עם כל ההצטרפות שלהם, (וכל התנהגות שלהם), וכל ההויות והתנועות שלהם, הכל כאשר לכל הוא נושא במחו, ועל כן הוא מועט מחזיק

אֶת הַמְרֻבָּה, כִּי מֵחוּ נוֹשֵׂא כָּל כָּף אֲנָשִׁים עִם וְכוּ' כַּנִּ"ל, וְשָׁחֲקוּ מִמֶּנּוּ, וְאָמְרוּ כִּי הָאֲנָשִׁים אֵינָם כְּלוּם, וְהוּא אֵינּוּ כְּלוּם.

וְנִעְנָה אֶחָד וְאָמַר: אֲנִי רָאִיתִי מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה כְּזֶה, כִּי פָעַם אַחַת רָאִיתִי הֵר שָׁהָה מִנַּח עָלָיו הַרְבֵּה זָבֵל וְטִנּוּף. וְהָיָה חֲדוּשׁ אֲצִלִּי: מֵהֵיכָן בָּא עַל הַר הַזֶּה כָּל-כָּף זָבֵל וְטִנּוּף? וְהָיָה שָׁם אָדָם אֶחָד אֲצֵל אוֹתוֹ הָהָר, וְאָמַר: כָּל זֶה מִמֶּנִּי. כִּי אוֹתוֹ הָאָדָם הָיָה יוֹשֵׁב שָׁם אֲצֵל אוֹתוֹ הָהָר וְהִשְׁלִיךְ שָׁם תְּמִיד עַל אוֹתוֹ הָהָר זָבֵל וּפְרֹשׁ שְׁלוֹ מֵאֲכִילָה וּשְׁתֵּיהֶם שְׁלוֹ, וְטִנַּף שָׁם עַד שֶׁעַל יָדוֹ נִתְרַבָּה הַזָּבֵל וְהַטִּנּוּף שָׁם עַל אוֹתוֹ הָהָר. נִמְצָא שְׂזֵה הָאִישׁ הוּא מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה, כִּי עַל יָדוֹ נִתְרַבָּה הַזָּבֵל כָּל כָּף (כֵּן הוּא בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה שֶׁל הָאִישׁ הַנִּ"ל שֶׁהִתְפָּאֵר בְּמֵחוּ שֶׁמַּחְזִיק כַּמָּה אֲנָשִׁים כַּנִּ"ל).

וְאֶחָד הִתְפָּאֵר שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה כִּי יֵשׁ (לוֹ) חֲתִיכַת מְדִינָה, שֶׁהִיא מוֹצִיָּא פִּירוֹת הַרְבֵּה. וְאַחַר כָּף כְּשֶׁמַּחֲשָׁבִין אֶת הַפִּירוֹת שֶׁהוֹצִיָּא הַמְדִינָה, רוֹאִין שֶׁהַמְדִינָה אֵינָה מַחְזִיקַת מְקוֹם כָּל כָּף כְּמוֹ הַפִּירוֹת, כִּי אֵין בָּהּ מְקוֹם כָּל כָּף לְהַחְזִיק כָּל כָּף פִּירוֹת. נִמְצָא שֶׁהִיא בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה. וְהוֹטְבוּ דְבָרָיו, כִּי בְּאֵמַת בּוֹדָאִי הוּא בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה.

וְאֶחָד אָמַר שֶׁיֵּשׁ (לוֹ) פְּרִדָּס נִפְלָא מְאֹד, שֶׁיֵּשׁ שָׁם פִּירוֹת וְכוּ' וְנוֹסְעִים לְשָׁם כַּמָּה וְכַמָּה בְּנֵי אָדָם וּשְׂרָרוֹת [אֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים], כִּי הוּא פְּרִדָּס נָאֵה מְאֹד, וּבְקִיץ נוֹסְעִים לְשָׁם כַּמָּה בְּנֵי אָדָם וּשְׂרָרוֹת לְטִיֵּל שָׁם.

ובאמת אין בהפרדס מקום כל כך שיחזיק כל כך אנשים, ועל כן הוא מעט מחזיק את המרבה. והוטבו דבריו גם כן.

ואחד אמר שהדבור שלו הוא בחינת מעט מחזיק את המרבה. כי הוא בעל סוד (שקורין סעקרעטיר) [מזכיר] אצל מלך גדול, ובאין אצלו כמה וכמה בני אדם. זה בא עם שבחים להמלך, וזה בא עם בקשות וכיוצא בזה. ובודאי אי אפשר להמלך לשמע את כלם, ואני יכול לקבץ את כל דבריהם בתוך איזה דבורים מעטים, ולספר לפני המלך אלו הדבורים מעטים, ויהיה כלול בהם כל השבחים והבקשות שלהם וכל דבריהם כלם, בתוך איזה דבורים מעטים שלי. נמצא שהדבור שלי הוא מעט מחזיק את המרבה.

ואחד אמר שהשתיקה שלו היא בחינת מעט מחזיק את המרבה. כי יש עליו מקטרגים הרבה ובעלי לשון הרע שמלשינים עליו הרבה מאד, וכל מה שמלשינים ודוברים ומקטרגים עליו בלשון הרע הרבה, הוא בשתיקתו מתרץ הכל על ידי מה שהוא שותק לבד (כי הוא עושה רק איזה שתיקה והוא תרוץ על הכל). נמצא, ששתיקתו הוא מעט מחזיק את המרבה.

ואחד אמר שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה. כי יש עני אחד והוא סגי נהור [עיוור], והוא (הינו העני) גדול מאד. והוא (הינו זה שהתפאר וספר זאת) קטן לגמרי, ומוליך אותו. הינו שזה שהתפאר בזה הוא קטן ומוליך את העני הסגי נהור שהוא גדול מאד. נמצא שהוא מעט מחזיק את המרבה, כי הסגי נהור היה יכול להחליק,

וְהָיָה יָכוֹל לְפַלֵּא, וְהוּא מַחְזִיק אוֹתוֹ עַל יְדֵי שְׁמוּלֵיכוֹ וְעַל כֵּן הוּא מְעַט
מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה, כִּי הוּא קָטָן וּמַחְזִיק אֶת הַסִּגִּי נְהוֹר הַגָּדוֹל כַּנִּי"ל.
וְאֲנִי (הַיְנוּ זֶה הַהוֹקִיר שְׁמִסְפֵּר כָּל זֶה) הָיִיתִי גַם כֵּן שֵׁם. וְאִמְרַתִּי:
הָאֵמֶת הוּא, שְׁיֵשׁ לָכֶם בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה, וְאֲנִי יוֹדֵעַ
כָּל מַה שְׁכּוֹנְתֶם בְּדַבְרֵיכֶם (הַיְנוּ שֶׁהוּא יוֹדֵעַ כְּוֹנֵת כָּל הַנִּי"ל
שֶׁהַתְּפָאָרוֹ בְּבַחֲיַנַּת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה שְׁלֵהֶם). וְזֶה הָאֲחֵרוֹן
שֶׁהַתְּפָאָר שֶׁהוּא מוֹלִיךְ אֶת הַסִּגִּי נְהוֹר הַגָּדוֹל, הוּא גָּדוֹל מִכְּלָכֶם,
אֲבָל אֲנִי לְמַעְלָה לְמַעְלָה מִכְּלָכֶם בְּכֻלָּל. כִּי זֶה שֶׁהַתְּפָאָר שֶׁהוּא
מוֹלִיךְ אֶת הַסִּגִּי נְהוֹר הַגָּדוֹל, כְּוֹנֵתוֹ שֶׁהוּא מוֹלִיךְ אֶת גִּלְגַּל הַיְרֵחַ,
שֶׁהוּא בְּחִינַת סִגִּי נְהוֹר כִּי אֵין לָהּ אוֹר מֵעֲצָמָה כָּלָל, וְלִית לָהּ
מִגְרָמָה כָּלוּם [אֵין לָהּ מֵעֲצָמָה כָּלוּם]. וְהוּא (הַיְנוּ זֶה שֶׁהַתְּפָאָר כְּזֶה)
מוֹלִיךְ אֶת הַיְרֵחַ אַף עַל פִּי שֶׁהוּא קָטָן, וְגִלְגַּל הַיְרֵחַ גָּדוֹל מְאֹד, וְהוּא
קִיּוּם כָּל הָעוֹלָם, כִּי הָעוֹלָם צָרִיךְ אֶת הַיְרֵחַ. נִמְצָא שֶׁהוּא בְּחִינַת
מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה בְּאֵמֶת. אֲבָל בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה
שְׁיֵשׁ לִי הוּא לְמַעְלָה מִכְּלָם בְּכֻלָּל.

וְהָא רְאִיָּה. כִּי פִּעַם אַחַת הָיוּ כַּת אַחַת שֶׁהָיוּ חוֹקְרִים: בְּאֲשֶׁר שָׁכַל
חֲתִיָּה יֵשׁ לָהּ צֵל מִיַּחַד, שְׁבֻזָּה הַצֵּל דִּיקָא הִיא רוּצָה לְנוּחַ שָׁם וְכֵן יֵשׁ
צֵל מִיַּחַד לְכָל חֲתִיָּה וְחֲתִיָּה, כִּי כָּל חֲתִיָּה וְחֲתִיָּה בּוֹחֶרֶת לָהּ אִיזָה צֵל,
וּבְאֹתוֹ הַצֵּל דִּיקָא הִיא רוּצָה לְשֹׁכֵן שָׁם כִּפִּי הַצֵּל הַמִּיַּחַד לָהּ. וְכֵן
יֵשׁ לְכָל עוֹף וְעוֹף עֲנָף מִיַּחַד, שְׁבֻזָּאוֹתוֹ הָעֲנָף דִּיקָא הוּא רוּצָה לְשֹׁכֵן.
וְעַל כֵּן חֲקְרוּ אִם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֵילָן כְּזֶה, אֲשֶׁר בְּצֵלוֹ יִשְׁכְּנוּ כָּל

החיות, שכל החיות יהיו בוחרים ויתרצו לשכן בצל אותו האילן, ועל ענפיו (של אותו האילן) ישכנו כל צפרי שמיא. וחקרו שנמצא אילן כזה, ורצו לילה לשם אל אותו האילן. כי הענג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער. כי יש שם כל העופות וכל החיות, ושם אין שום הזק משום חיה, וכל החיות וכו' מערבים שם, וכלם משחקים שם, ובנדיאי הוא תענוג מפלג מאד להיות שם אצל אותו האילן.

וחקרו לאיזה צד צריכים לילה לבוא אל אותו האילן, ונפל מחלקת ביניהם על זה, ולא היה מכריע ביניהם. כי זה אמר שצריכים לילה לצד פלוני למזרח, וזה אמר למערב, וזה אמר לכאן וזה לכאן וכו' עד שלא היו יכולים להכריע לאיזה צד צריכים לילה לבוא אל אותו האילן.

ובא חכם אחד, ואמר להם: למה אתם חוקרים באיזה צד לילה אל האילן, חקרו מתחלה מי נמי האנשים שיכולים לבוא אל אותו האילן. כי אל אותו האילן לאו כל אדם יכול לבוא אצלו, כי אם מי שיש לו המדות של האילן. כי זה האילן יש לו שלשה שרשים: שרש אחד הוא אמונה, והשני הוא יראה, והשלישי הוא עניות. ואמת הוא גוף האילן, ומשם יוצאים ענפים. ועל כן אי אפשר לבוא אל האילן, כי אם מי שיש בו מדות הללו הנ"ל.

ואלו הכת הנ"ל היה ביניהם אחדות גדול מאד, ולא רצו להתפרד זה מזה שקצתם ילכו אל האילן וקצתם ישארו, כי לא היו כלם ראויים לבוא אל האילן, כי לא נמצא ביניהם כי אם קצתם שהיו

בָּהֶם מְדוּת הַנֶּ"ל, אֲבָל הַשָּׂאָר לֹא הָיוּ בָּהֶם אֱלוֹ הַמְּדוּת. וְעַל כֵּן נִתְעַכְּבוּ כָּלָם, עַד שֶׁיְהִיוּ יִגְעִים וְטוֹרְחִים שָׂאָר אֲנָשֵׁי הַכֶּת הַנֶּ"ל, עַד שֶׁיְהִיוּ בָּהֶם גַּם-כֵּן הַמְּדוּת הַנֶּ"ל כִּדִּי שֶׁיְהִיוּ כָּלָם רְאוּיִים לָבוֹא אֶל הָאֵילָן. וְכֵן עָשׂוּ וַיִּגְעוּ וְטָרְחוּ עַד שֶׁבָּאוּ כָּלָם לְאֱלוֹ הַמְּדוּת הַנֶּ"ל. וְאַזִּי, כְּשֶׁבָּאוּ כָּלָם לְאֱלוֹ הַמְּדוּת הַנֶּ"ל, אָזִי בָּאוּ כָּלָם עַל דַּעַת אַחַת, וְהִסְפִּימוּ כָּלָם עַל דֶּרֶךְ אַחַת לִילֵךְ בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ אֶל הָאֵילָן הַנֶּ"ל, וְהִלְכוּ כָּלָם.

וְהִלְכוּ אִיזָה זְמַן עַד שֶׁהָיוּ רוֹאִים (מִרְחוֹק) אֶת הָאֵילָן, וְהִסְתַּכְּלוּ וְרָאוּ וְהִנֵּה אֵין הָאֵילָן עוֹמֵד בְּמָקוֹם כָּלָל, כִּי אֵין לְאֵילָן מָקוֹם כָּלָל. וּמֵאַחֵר שָׂאִין לוֹ מָקוֹם, אֵיךְ אֶפְשָׁר לָבוֹא אֵלָיו? וְאַנִּי (הֵינּוּ זֶה הַהוֹקֵיר) הֵייתִי גַם כֵּן שֶׁם עִמָּהֶם, וְאַמְרַתִּי לָהֶם: אֲנִי יָכוֹל לְהַבִּיא אֶתְכֶם אֶל הָאֵילָן. כִּי זֶה הָאֵילָן אֵין לוֹ מָקוֹם כָּלָל, כִּי הוּא לְמַעְלָה מִהַמָּקוֹם לְגַמְרִי, וּבְחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה הוּא עֲדִין בְּמָקוֹם כִּי עַל כָּל פְּנִים יֵשׁ לוֹ מָקוֹם מְעַט, רַק שֶׁהוּא מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה, אֲבָל עֲדִין יֵשׁ לוֹ מָקוֹם מְעַט עַל כָּל פְּנִים. וּבְחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה שֶׁיֵּשׁ לִי (הֵינּוּ לְבַעַל הַחֲטוּטָרוֹת), הִיא בְּחִינַת סוּף הַמָּקוֹם לְגַמְרִי, שֶׁמִּשָּׁם וּלְמַעְלָה אֵין מָקוֹם כָּלָל. עַל כֵּן אֲנִי יָכוֹל לְשֵׂא אֶת כָּלְכֶם אֶל הָאֵילָן שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִהַמָּקוֹם לְגַמְרִי (כִּי זֶה בַּעַל הַחֲטוּטָרוֹת הוּא כְּמוֹ בְּחִינַת מְמַצֵּעַ בֵּין הַמָּקוֹם וּבֵין לְמַעְלָה מִן הַמָּקוֹם לְגַמְרִי כִּי יֵשׁ לוֹ בְּחִינָה עֲלִיוֹנָה שֶׁל בְּחִינַת מְעַט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֻבָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת סוּף הַמָּקוֹם מִמֶּשׁ, שֶׁמִּשָּׁם וְהִלָּאָה אֵין נִמְצָא תִּבְתּ מָקוֹם כָּלָל כִּי מִשָּׁם וּלְמַעְלָה הִיא בְּחִינַת לְמַעְלָה מִן הַמָּקוֹם לְגַמְרִי, וְעַל כֵּן הוּא יָכוֹל לְשֵׂא אוֹתָם מִתּוֹךְ הַמָּקוֹם, לְבְּחִינַת לְמַעְלָה

מִן הַמָּקוֹם וְהֵבֵן). וְלִקְחֵתִי אֹתָם, וְנִשְׂאֵתִי אֹתָם לְשֵׁם אֵל הָאֵילָן
הַנֶּ"ל.

נִמְצָא שֵׁשׁ לִי הַסִּכָּמָה מֵהַנֶּ"ל, שֵׁשׁ לִי בְּחִינָה עֲלִיוֹנָה שֶׁל מַעֲט
מַחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה (בְּשִׁבִיל זֶה הָיָה נִדְמָה כְּבַעַל חֲטוּטְרוֹת, כִּי הוּא
נוֹשֵׂא עָלָיו הַרְבֵּה, כִּי הוּא בְּחִינַת מוֹעֵט מַחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה כַּנֶּ"ל).

וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם זֹאת בְּמַתָּנָה שְׂתֵּהִיו כְּמוֹנֵי וְנַעֲשֶׂה שֵׁם שְׂמִיחָה
גְּדוּלָה וְחֻדוּהָ רַבָּה מְאֹד.

[ח' היום השישי: הקבצן בלי ידיים]

ביום הששי היו גם כן שמחים, והיו מתגעגעים: איך לוקחין בכאן את אותו שהיה בלא ידיים? והנה הוא בא, ואמר: הנה באתי אצלכם על החתנה. ואמר להם גם-כן כנ"ל, ונשק אותם ואמר להם: (אתם סבורים שאני בעל מום בידי) אין אני בעל מום כלל על ידי, רק באמת יש לי כח בידי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבדי בזה העולם כי אני צריך את הכח לענין אחר.

ויש לי הסכמה על זה מן המבצר (שקורין שלאס) של מים (פון דעם ואשיריקן שלאס).

כי פעם אחת ישבנו יחד איזה אנשים, והיה כל אחד ואחד מתפאר בכח שבדיו. זה התפאר שיש לו גבורה זו בדיו, וזה התפאר שיש לו גבורה פלונית בדיו, וכן כל אחד התפאר בגבורה שיש לו בדיו.

(הינו) כי אחד היה מתפאר שיש לו כח וגבורה כזו בדיו, שכשהוא מורה חץ הוא יכול לחזר ולמשכה אליו. כי יש לו כח כזה בדיו, שאף על פי שהורה כבר החץ, עדין יכול להחזירה לחזר ולמשכה אליו. ושאלתי אותו: איזה חץ אתה יכול להחזיר? כי יש עשרה מיני חצים, כי יש עשרה מיני סמים. הינו, כי כשרוצין לירות חץ מושחין אותה באיזה סם, ויש עשרה מיני סמים שכשמושחין אותה בסם זה היא מזקת כה, וכשמושחין בסם שני היא מזקת יותר, וכן יש עשרה מיני סמים, שכל אחד גרוע יותר (הינו שמזיק יותר). וזהו בעצמו עשרה מיני חצים, כי החצים הן מין אחד, רק מחמת

שְׁנוּי הַסְּמִים שְׁמוֹשְׁחִין אֶת הַחֵץ בָּהֶם, שֶׁהֵם עֲשָׂרָה מִיָּנִים כַּנִּי"ל, עַל כֵּן נִקְרָאִים עֲשָׂרָה מִיָּנֵי חֲצִים, וְעַל כֵּן שָׁאֵל אוֹתוֹ אֵיזָה מִן חֵץ אֶתָּה יָכוֹל לְהַחְזִיר.

גַּם שָׁאֵל אוֹתוֹ, אִם קֹדֶם שֶׁהִגִּיעַ הַחֵץ לְאוֹתוֹ שֶׁזָּרְקָה לוֹ הוּא יָכוֹל לְהַחְזִירָהּ, וְאִם גַּם אַחֵר שֶׁהִגִּיעַ הַחֵץ עֲדִין יָכוֹל לְהַחְזִירָהּ. וְעַל זֶה הִשִּׁיב: אֲפֹלוּ כִּשְׁהִגִּיעַ הַחֵץ, עֲדִין יָכוֹל לְהַחְזִירָהּ, אֲךָ אֵיזָה מִיָּן חֵץ הוּא יָכוֹל לְהַחְזִיר וְכוּ' כַּנִּי"ל, הִשִּׁיב: מִיָּן חֵץ פְּלוֹנֵי הוּא יָכוֹל לְהַחְזִיר. אָמַרְתִּי לוֹ: (הֵינּוּ זֶה שֶׁהוּא בְּלֹא יָדַים שֶׁמִּסְפָּר כָּל זֶה, אָמַר לָזֶה שֶׁהִתְפָּאֵר בְּעֲנִין הַחֵץ כַּנִּי"ל) אִם כֵּן, אֵינְךָ יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְכָּה. מֵאַחֵר שֶׁאֵין אֶתָּה יָכוֹל לְחַזֵּר וְלִמְשֹׁךְ כִּי אִם מִיָּן חֵץ אֶחָד, עַל כֵּן אֵין אֶתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְכָּה.

אֶחָד הָיָה מִתְפָּאֵר שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח כֹּזֶה בְּיָדוֹ שֶׁאֲצֵל מִי שֶׁהוּא לוֹקַח וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, הוּא נוֹתֵן לוֹ (פְּרוּשׁ שֶׁכֹּזֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא לוֹקַח וּמְקַבֵּל כֹּזֶה הוּא נוֹתֵן כִּי קִבְּלָתוֹ הִיא נְתִינָה), וּמִמִּילָא הוּא בַּעַל צְדָקָה. וְשֶׁאֲלַתִּי אוֹתוֹ: אֵיזָה צְדָקָה אֶתָּה נוֹתֵן? (כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנֵי צְדָקָה). הִשִּׁיב, שֶׁהוּא נוֹתֵן מְעַשֵּׂר. אָמַרְתִּי לוֹ: אִם כֵּן, אֵינְךָ יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְכָּה, כִּי אֵין אֶתָּה יָכוֹל כָּלֵל לְבוֹא לְמְקוֹמָהּ, כִּי אֵין אֶתָּה יָכוֹל לְכַנֵּס כִּי אִם בְּחוּמָה אַחַת (בְּמְקוֹם שֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת שָׁם) וְעַל כֵּן אֵינְךָ יָכוֹל לְבוֹא לְמְקוֹמָהּ.

אֶחָד הִתְפָּאֵר שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח כֹּזֶה בְּיָדוֹ, כִּי יֵשׁ מִמֶּנִּים בְּעוֹלָם וְכָל אֶחָד צָרִיךְ חֲכָמָה, וְיֵשׁ לוֹ כַּח בְּיָדוֹ, שֶׁעַל יְדֵי יָדוֹ הוּא יָכוֹל לְתַן לָהֶם חֲכָמָה, עַל יְדֵי שֶׁמִּסְמִיךְ אוֹתָם בְּיָדוֹ. שֶׁאֲלַתִּי אוֹתוֹ: אֵיזָה חֲכָמָה

אתה יכול לתן בַּיָּדֶיךָ? כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה קִבִּין חֲכָמָה. הַשֵּׁיב: חֲכָמָה פְּלוֹנִית. אֲמַרְתִּי לוֹ: אִם כֵּן אֵין אַתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְכָּה. כִּי אֵין אַתָּה יָכוֹל לִידַע הַדֹּפֵק שָׁלָה, כִּי אֵינְךָ יָכוֹל לִידַע כִּי אִם הַדֹּפֵק אָחַד. כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנִי דְפִיקִין (וְאַתָּה אֵינְךָ יָכוֹל לִידַע כִּי אִם הַדֹּפֵק אָחַד, מֵאַחַר שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְתַן בַּיָּדֶיךָ רַק חֲכָמָה אַחַת).

אָחַד הַתַּפְּאָר שֵׁישׁ לוֹ כַּח כֹּזֵה בַּיָּדֶיךָ, כְּשֵׁישׁ רוּחַ סִעָרָה הוּא יָכוֹל לְעַכְבוֹ בַּיָּדֶיךָ, וְלַעֲשׂוֹת בַּיָּדֶיךָ לְרוּחַ מְשָׁקֶל, שְׂיִהְיֶה הָרוּחַ בְּמִשְׁקָל כְּרָאוּי. שְׂאַלְתִּי אוֹתוֹ: אֵיזָה רוּחַ אַתָּה יָכוֹל לְאַחֲזוֹ בַּיָּדֶיךָ? כִּי יֵשׁ עֲשָׂרָה מִיָּנִי רוּחוֹת. הַשֵּׁיב: רוּחַ פְּלוֹנִי. אֲמַרְתִּי לוֹ: אִם כֵּן, אֵין אַתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבַּת מִלְכָּה. כִּי אֵינְךָ יָכוֹל לְנַגֵּן לְפָנֶיהָ כִּי אִם נִגּוֹן אָחַד. כִּי יֵשׁ יוֹד [עֲשָׂרָה] מִיָּנִי נְגִינָה, וְהַנְּגִינָה הַיָּא הָרַפּוּאָה שָׁלָה, וְאַתָּה אֵינְךָ יָכוֹל לְנַגֵּן כִּי אִם נִגּוֹן אָחַד מֵהָעֲשָׂרָה הַנִּ"ל.

עָנוּ וְאָמְרוּ הֵם מַהוּ הַיְכָלֶת שְׁלָךְ? הַשֵּׁיב: אֲנִי יָכוֹל מַה שְׂאִין אַתֶּם יְכוּלִים הֵינּוּ, כָּל הַתְּשָׁעָה חֲלָקִים הַנִּ"ל (מִכָּל הַנִּ"ל) שְׂאִין אַתֶּם יְכוּלִים, אֲנִי יָכוֹל הַכֹּל.

כִּי יֵשׁ מַעֲשֵׂה. כִּי פַעַם אַחַת חָשַׁק מֶלֶךְ אָחַד בְּבַת מִלְכָּה, וְהַשְׁתַּדֵּל בְּתַחֲבוּלוֹת לְתַפְסָּה, עַד אֲשֶׁר עָלְתָה בַּיָּדוֹ וְתַפְסָּה. פַּעַם אַחַת חָלַם לוֹ לְאוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיא עֹמְדָה עָלָיו וְהִרְגָה אוֹתוֹ. וְהַקִּיץ, וְנִכְנַס הַחֲלוֹם בְּלִבּוֹ, וְקָרָא לְכָל פּוֹתְרֵי חֲלוֹמוֹת וּפְתָרוֹ לוֹ כְּפִשׁוּטוֹ שְׂיִתְקִים הַחֲלוֹם כְּפִשׁוּטוֹ, שֶׁהִיא תַּהְרֵג אוֹתוֹ. וְלֹא יָכַל הַמֶּלֶךְ לְתַת עֲצָה לְנַפְשׁוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת לָהּ. יַהְרֵג אוֹתָהּ, צַר לוֹ. יִשְׁלַחָה מֵעַל פָּנָיו, זֶה תָּרָה לוֹ, כִּי אִישׁ אַחַר יִקְחָנָהּ, וְזֶה תָּרָה לוֹ מְאֹד כִּי הוּא הַשְׁתַּדֵּל

אֲחֵרִיָּה כָּל כֹּף, וְעֵתָה תָּבוֹא לַיָּד אַחֵר. וְגַם אִם יִשְׁלַח וְתָבוֹא לַיָּד אַחֵר, עֵתָה בְּיָדָי יָכוֹל לְהִתְקַיֵּם הַחֲלוּם שֶׁהִיא תִּהְרַג אוֹתוֹ, מֵאַחֵר שֶׁהִיא אֶצֶל אַחֵר. יַחְזִיקָה אֶצְלוֹ, הוּא מְתִירָא מִחֲמַת הַחֲלוּם כַּנִּ"ל. וְלֹא יָדַע הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת לָהּ. בֵּינָם כֹּף נִתְקַלְקַל הָאֲהָבָה שֶׁלָּהּ אֶצְלוֹ קִצְתָּ קִצְתָּ, מִחֲמַת הַחֲלוּם, וּבְכָל פַּעַם נִתְקַלְקַל יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְכֵן הִיא גַם הִיא נִתְקַלְקַל גַּם כֵּן הָאֲהָבָה אֶצְלָהּ בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֶצְלָהּ שְׂנְאָה עֲלָיו, וּבְרַחֲמֵי מִפְּנֵיו.

וְשִׁלַּח הַמֶּלֶךְ אֲחֵרִיָּה לְבַקְשָׁהּ, וּבָאוּ וְהִגִּידוּ לוֹ שֶׁהִיא נִמְצְאָה אֶצֶל הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם. כִּי יֵשׁ מְבַצֵּר שֶׁל מַיִם, וְשֵׁם הֵם עֶשֶׂר חוֹמוֹת זו לְפָנִים מִזוֹ, וְכֵן שֶׁל מַיִם. וְגַם הַקֶּרֶקַע שֶׁהוֹלְכִין עָלֶיהָ שָׁם בְּתוֹךְ הַמְּבַצֵּר הִיא גַם כֵּן שֶׁל מַיִם. וְכֵן יֵשׁ שָׁם אֵילָנוֹת וּפְרוֹת, הַכֹּל שֶׁל מַיִם. וְלִפִּי הַמְּבַצֵּר וְגִדְל הַחֲדוּשׁ שֶׁל זֶה הַמְּבַצֵּר אֵין צָרָה לְסִפְרָה, כִּי בְּיָדָי הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא מְאֹד, מֵאַחֵר שֶׁהוּא מְבַצֵּר שֶׁל מַיִם. וְלִכְנֹס בְּתוֹךְ זֶה הַמְּבַצֵּר אֵי אֶפְשָׁר כִּי יִהְיֶה נִטְבָּע בְּמַיִם מִי שֶׁיִּכְנֹס בּוֹ, מֵאַחֵר שֶׁהוּא כָּלוּ שֶׁל מַיִם.

וְהִבֵּת מְלָכָה הֵנִ"ל כְּשֶׁבְּרַחֲמֵי, בְּאֵתָה עַד אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר וְהִיָּתָה הוֹלְכָתָ שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם. וְהִגִּידוּ לְמֶלֶךְ שֶׁהִיא הוֹלְכָתָ שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר כַּנִּ"ל, וְהִלֵּךְ הַמֶּלֶךְ וְחִילּוֹ לְתַפְסָּהּ. כְּשֶׁרָאָתָה זֹאת הִבֵּת מְלָכָה יִשְׁבָּה עֲצָמָה שֶׁתְּרוּץ לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר כִּי הִיא רוֹצָה יוֹתֵר לְטַבֵּעַ בְּמַיִם מִשִּׁיתְּפֹס אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ וְתִהְיֶה אֶצְלוֹ. וְגַם, אוּלַי אַף עַל פִּי כֵן תִּנְצֵל, וְתוּכַל לְכַנֵּס לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם הֵנִ"ל.

כְּשֶׁרָאָה הַמֶּלֶךְ כִּף שֶׁהִיא בּוֹרַחַת אֶל הַמַּיִם, אָמַר: מֵאַחַר שֶׁהוּא כֹן,
עַל כֵּן צְוֶה לִירוֹת אוֹתָהּ, וְאִם תָּמוּת, תָּמוּת.

וְהָיוּ מוֹרִים אוֹתָהּ, וְהִגִּיעוּ אֵלֶיהָ כָּל הָעֲשָׂרָה מִיַּי חֲצִים שְׁמִשּׁוּחִים
בְּעֲשָׂרָה מִיַּי סָמִים כֹּנֵ"ל. וְהִיא בְּרַחָה לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר הַנֵּ"ל, וְנִכְנָסָה
לְתוֹכוֹ, וְעָבְרָה דֶרֶךְ הַשְּׁעָרִים שֶׁל הַחוֹמוֹת שֶׁל מַיִם, כִּי יֵשׁ שָׁם
שְׁעָרִים בְּאֵלוֹ הַחוֹמוֹת שֶׁל מַיִם הַנֵּ"ל, וְהִיא עָבְרָה וְנִכְנָסָה לְתוֹךְ כָּל
הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת שֶׁל הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם, עַד שֶׁבָּאתָה לְפָנֶיךָ וְנִפְלְאָה שָׁם
וְנִשְׁאַרְהָ חַלְשׁוֹת. וְאֲנִי רוֹפֵא אוֹתָהּ (הֵינּוּ זֶה שֶׁהוּא בְּלֹא יָדַיִם
הַנֵּ"ל).

כִּי מִי שֶׁאֵין בְּיָדוֹ כָּל הָעֲשָׂרָה מִיַּי צְדָקוֹת הַנֵּ"ל, אֵינּוּ יָכוֹל לְכַנֵּס
לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנֵּ"ל, כִּי יִטְבַּע שָׁם בַּמַּיִם, וְהַמֶּלֶךְ וְחִילוֹ
הַנֵּ"ל רָדְפוּ אַחֲרֶיהָ וְנִטְבְּעוּ בַּמַּיִם. וְאֲנִי יָכוֹל לְכַנֵּס לְתוֹךְ כָּל הָעֲשָׂרָה
חוֹמוֹת שֶׁל מַיִם הַנֵּ"ל. וְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת שֶׁל מַיִם הֵם גְּלִי הַיָּם שֶׁעֲמָדוֹ
כְּחוֹמָה, וְהָרוּחוֹת הֵם מַעֲמִידִים גְּלִי הַיָּם וּמְנַשְׂאִין אוֹתָם. וְאֵלוֹ
הַגְּלִיִּים שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת הַנֵּ"ל, הֵם עוֹמְדִים תָּמִיד שָׁם אַךְ
הָרוּחוֹת הֵם הַמַּעֲמִידִין וּמְנַשְׂאִין אֶת הַגְּלִיִּים. וְאֲנִי יָכוֹל לְכַנֵּס לְתוֹךְ
כָּל הָעֲשָׂרָה חוֹמוֹת כֹּנֵ"ל, וְאֲנִי יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְמַשֵּׁךְ מִמֶּנָּה, הֵינּוּ מִן
הַבַּת מְלִכָּה הַנֵּ"ל, כָּל הָעֲשָׂרָה מִיַּי חֲצִים, וְאֲנִי יוֹדֵעַ כָּל הָעֲשָׂרָה
מִיַּי דְּפִיקוֹן עַל יְדֵי הָעֲשָׂרָה אֲצַבְּעוֹת, כִּי בְּכָל אֲצַבְּעָה וְאֲצַבְּעָה מֵעֲשָׂרָה
אֲצַבְּעוֹת יוֹדֵעִין דְּפִק מִיָּחַד מֵהָעֲשָׂרָה מִיַּי דְּפִיקוֹן, וְאֲנִי יָכוֹל
לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ עַל יְדֵי כָּל הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה. וְעַל כֵּן אֲנִי רוֹפֵא
אוֹתָהּ.

נמצא שיש לי כח כזה בידי כנ"ל ועתה אני נותן לכם זאת במתנה.
ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

[דבר רבי נחמן בגמר המעשה]

זאת המעשה קשה לי מאד לספר אך מאחר שהתחלתי לספרה, אני
מכרח לגמרה. בזאת המעשה אין שום תבה שלא יהיה בה פונה,
ומי שפקי בספרים יוכל להבין קצת רמזים.

והנה, ענין החצים הנ"ל, שיש לו כח בהידים להחזיר החצים כנ"ל, זה בחינת (דברים לב, מא):
"ותאחז במשפט ידי", וכמו שפרש רש"י: "בשר ודם זורק חץ ואינו יכול להחזירה, והקדוש
ברוך הוא זורק חץ ומחזירה".

ובחינת הצדקה הנ"ל, שהיא כנגד החומות של מים שהם גלי הים, זה בחינת (ישעיהו מח, יח):
"וצדקתה כגלי הים".

והרוח הנ"ל שיוכל לאחז בקדיו, זה בחינת (משלי ל, ד): "מי אסף רוח בקפניו" (שזה בחינת
נגינה כמבאר במקום אחר [ליקוטי מוהר"ן ג"ד]). ועשרה מיני נגינה ועשרה מיני דפיקין, זה
מבאר כבר (ליקוטי מוהר"ן תניינא כ"ד).

כל זה שמענו בפרוש אה מי ומה ואימת, זה עמק עמק הינו שגוף ענין המעשה, מי הם כל הנ"ל,
ומה הוא ואימת היה כל הנ"ל, זה עמק מלהשיג.

גמר המעשה, הינו מה שהיה ביום השביעי, הינו ענין הפעטליר
שהיה בלא רגלים, וגם סיום התחלת המעשה מענין המלה הנ"ל,
לא זכינו לשמעה, ואמר שלא יספרה עוד. והוא הפסד גדול, כי
לא נזכה לשמעה עוד עד שיבוא משיח במהרה בימינו אמן.

גם אמר: אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת המעשה, היה גם כן חדוש גדול מאד! כן אמר בפרוש.

כי זאת המעשה היא חדוש נפלא מאד ויש בה מוסר הרבה מאד, ותורה הרבה כי יש בה כמה תורות. גם מדברת מהרבה צדיקים קדמונים, מדוד המלך עליו השלום.

כי דוד המלך, עליו השלום, עמד בקצה הארץ וצעק אל המעין היוצא מן האבן שעל ההר, כנ"ל כמו שכתוב: "מקצה הארץ אליה אקרא, בעטרף לבי בצור ירום ממני תנחני". וכל זה שמענו מפיו בפרוש והמוכן מדבריו כי דוד המלך, עליו השלום, הוא בחינת לב כמוכא ועליו מרמז במעשה ענין הלב של העולם, שעומד בקצה הארץ כנגד המעין, וצועק ומשתוקק אליו תמיד וכו' ועדין הדברים סתומים אשרי מי שיזכה להשיג סודות המעשה]. ענין דוד המלך והמקרא הנ"ל מקצה הארץ שמרמז בהמעשה, זה שיה ליום שלישי כי שם מדבר מענין הלב והמעין עין שם ותראה נפלאות איה בכל ענין מרמז דברים נפלאים ובגדלת נוראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עולה על כלם אשרי אשרי מי שיזכה אפלו בעולם הפא לידע בה קצת קצת ומי שיש לו מח בקדקדו, תסמר שערות בשורו ויבין קצת גדלת הבורא ותברך וגדלת הצדיקים האמתיים, כשיסתכל היטב במעשה נוראה הזאת אשר לא ישמע כזאת. ענין פסוק מקצה הארץ הנ"ל ששיה להמעשה של יום שלישי כנ"ל זה שמעתי מפרש מפיו הקדוש והנורא זכרונו לברכה.

עוד ראה זה מצאתי אחר כך שרב דברי הקפיטל תהלים שכתוב שם זה הפסוק, שהוא קפיטל ס"א, רבו ככלו מכאר שם רמזי סודות נשגבות של המעשה של יום שלישי הנ"ל "ימים על ימי מלך תוסיף" וכו', כי הוא צריה תמיד שיוסיפו לו ימים על ימיו וכו' וכנ"ל חסד ואמת מן נצרוהו זהו איש חסד האמת וכו' כי כל הזמן והימים נעשה על ידי האיש גדול, שהוא איש חסד האמת וכו', כנ"ל שם במעשה הנ"ל והוא נותן ומוסיף בכל פעם, ימים על ימי מלך, שהוא הלב הנ"ל שהוא בחינת דוד המלך, עליו השלום, כנ"ל וזהו נצרוהו, כי הוא שומר ונוצר שתכף כשמגיע סמוך מאד שישתלק היום, ואז היה מסתלק המעין, והלב, וכל העולם כלו, חס ושלום אזי איש חסד האמת נוצר ושומר זאת, וכא ונותן יום להלב וכו' וזהו: "בן אומר שמה לעד לשלמי נדרי יום יום" כי כל יום ויום שהוא נותן לו, הוא בא בזמירות ושיירות וכו' כנ"ל אהסה בסתר כנפיה סלה, כי כשהלב הנ"ל צריה לנותן בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו וכו' וזהו אהסה בסתר כנפיה וכו'.

שיה ליום ראשון, ענין הזקנים שהתפארו כל אחד ואחד מה שהוא זוכר, שיה זוכר אפלו כשתתכו לו את הטבור וכו', וזה היה הזמן הקטן שבכלם וכו' אמר רבנו זכרונו לברכה, שבגמרא איתא מעין זה: ששמואל התפאר עצמו שהוא זוכר את פאב המילה וכו' עין שם.

מִי יִפְאֵר מִי יִסְפֹּר מִי יוּכַל לְהַעֲרִיךְ מִי יוּכַל לְשַׁעַר אֶפֶס קֶצֶה אֶחָד
מֵאַלְפֵי אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבְבוֹת מֵהַתְּנוּצָצוֹת קֶצֶת רְמִזֵי פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת
מִסּוּדוֹת נוֹרְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת מְאֹד מְאֹד שֶׁל הַמַּעֲשֵׂה הַנוֹרְאָה הַזֹּאת
אֲשֶׁר הִיא מְלֵאָה סוּדֵי סוּדוֹת מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף, וּמִשְׁכִּיל עַל דְּבַר
מְצֵא טוֹב הַתְּנוּצָצוֹת אֵיזָה רְמִזִּים לְפִי עֲרֹכּוּ

.

שיחות הר"ן קמ"ט

הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הַשְּׁבָעָה בְּעֵטְלִירֵס הַנְּדַפֶּסֶת בְּסִפּוּרֵי הַמַּעֲשִׂיּוֹת סִפֵּר כַּמָּה יָמִים וּבְכָל פַּעַם סִפֵּר עֲנִין הַשִּׁיר לְזֶה שֶׁסִּפְרוּ מִמֶּנּוּ שְׁעַל-יַדִּי זֶה הַתְּחִיל לְסִפֵּר הַמַּעֲשֵׂה:

בְּתַחֲלָה בְּלֵיל שַׁבַּת קִדְשׁ [כ"ה אדר שני תק"ע, שבוע לפני יום הולדתו ה'ל"ח] הַתְּחִיל עַל-יַדִּי הַטְּאֲבִיקִי (טִבְּק לְהִרְחָה) שְׁלַקַּח מֵאִישׁ מֵאַנְשָׁיו וְנִזְכַּר בְּהֶאֱגָרַת שְׁשִׁלְחָתִי אֲנִי לְחִבְרֵי שְׁהַגִּיעַ לְיָדוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָהּ, וְכַתְּבָתִּי לוֹ שִׁיְהִיָּה בְּשִׁמְחָה אֲזִי דְבַר מְזֵה וְעֵנָה וְאָמַר:

אֲנִי אֲסַפֵּר לָכֶם אֵיךְ פַּעַם אַחַת הָיוּ שְׁמִחִים [חיי מוהר"ן ס"ג: צָרִיךְ לְהִיּוֹת וְשִׁמְעָתִי שְׁאָמַר אֲזִי בְּזֶה הַלְּשׁוֹן. מָה אַתֶּם יוֹדְעִים אֵיךְ לְשַׁמַּח מִתּוֹךְ מְרָה שְׁחוּרָה, אֲנִי אֲסַפֵּר לָכֶם אֵיךְ פַּעַם אַחַת הָיוּ שְׁמִחִים וְכוּ'] וְהַתְּחִיל לְסִפֵּר הַמַּעֲשֵׂה וְסִפֵּר כָּל הַתְּחִלַּת הַמַּעֲשֵׂה עַד סוּף הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל הַבְּעֵטְלִיר שְׁהָיָה עוֹר וְכָל זֶה הָיָה בְּלֵיל שַׁבַּת קִדְשׁ וְאֲנִי הָיִיתִי אֲזִי בְּבֵיתִי בְּנַעֲמָרוֹב.

וְאַחֵר-כֵּן בְּיוֹם שְׁלִישִׁי בְּאֵ חֲבֵרֵי לְבֵיתוֹ וְסִפֵּר לִי מַעֲשֵׂה זֹאת וְעַמְדָּתִי מְרַעֵיד וּמְשִׁתּוֹמֵם כִּי אִם אֲמַנָּם כָּבֵר שְׁמִעָתִי מִמֶּנּוּ מַעֲשִׂיּוֹת נוֹרְאוֹת הַרְבֵּה, אֲבָל מַעֲשֵׂה כְּזֹאת עֲדִין לֹא שְׁמִעָתִי מִפִּיו הַקְּדוֹשׁ מֵעוֹלָם.

וְאַחֵר-כֵּן נִסְעָתִי לְשָׁם וּבָאתִי לְבֵית רַבְּנוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָהּ, בְּעֵת שְׁהָיָה סָגוּר בְּחִדְרוֹ כָּבֵר וּבְבִקּוּר שְׁהוּא יוֹם רְבִיעִי נִכְנַסְתִּי אֶצְלוֹ וְדִבַּרְתִּי עִמּוֹ הַרְבֵּה וְסִפַּרְתִּי לוֹ מַעֲשִׂיּוֹת מֵהָעוֹלָם שְׁשִׁמְעָתִי בְּסִמוּךְ וְאַחֵר-כֵּן דְּבַר עִמִּי מֵעֲנִין הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה לְשִׁפְּרָה בְּלֵיל שַׁבַּת קִדְשׁ וְאָמַר שְׁהוּא חָפִץ מְאֹד לִידַע (כְּלוּמַר לְסִפֵּר) הַסּוּף, דִּהְיִינוּ מֵה

שַׁנְעֵשֶׂה בְּכָל שָׁאֵר שְׁבַעַת יְמֵי הַמַּשְׁתָּה וְגַם כָּל סוּף גָּמַר הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל
הַבֵּן מִלֶּךְ שֶׁקִּבַּל הַמְּלוּכָה מֵאָבִיו בְּחַיָּיו, שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְחִיל הַסְּפּוּר וְאָמַר
לִי אִזְ שָׁכַן בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִזֵּי יְמֵי הַמַּשְׁתָּה בָּא בְּכָל יוֹם אֶחָד מִהַשְּׁבַעַה
בְּעֵטְלִירִס וּבִרְכָם וְנָתַן לָהֶם מַתָּנָה לְדַרְשָׁה וְכוּ' וְגַם סִפֵּר עִמִּי מִסְדֵּר
הַסְּפּוּר שֶׁל הַזְּקֵנִים בְּעֵלֵי הַזְּכָרוֹן שֶׁלֹּא שָׁמַעְתִּי הָעֲנִיָּן כְּסִדֵּר בְּבֵאוֹר
יָפָה מִפִּי חֲבָרֵי וּבְאֵר לִי הוּא זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, בְּעֲצָמוֹ קִצַּת כְּסִדֵּר וְגַם
דִּבֵּר עִמִּי מֵעֲנִיָּן מֵהַשְּׁתַּפְּאָר הָעוֹר שֶׁאֵינּוּ זוֹכְרִים כְּלוּם (בְּלִשׁוֹן
אַשְׁכְּנָז: אִיךְ גִּידְעֵנְךָ גָּאֵר נִישְׁט) שֶׁפְּרוּשׁוֹ אִיךְ גִּידְעֵנְךָ גָּאֵר נִישְׁט
שֶׁזוֹכֵר כְּשֶׁעֲדִין לֹא הָיָה שׁוֹם הַיְּהוּדִים וְכוּ' וְהַתְּפִלָּה עַל זֶה.

וְאַחֲרֵי-כֵן הָיִיתִי נִכְסָף מְאֹד שֶׁיִּתְחִיל לְסַפֵּר מִיּוֹם הַשְּׁנִי וְלֹא עָלְתָה
בְּיָדֵי כִּי בְּתוֹךְ כֵּן בָּא הַמַּשְׁרֵת שְׁלוֹ וְאָמַר: רַבִּי, הִגִּיעַ זְמַן סְעֻדָה וְעָרַךְ
הַשְּׁלַחַן לְפָנָיו לֶאֱכֹל, וְהִכְרַחְתִּי לְצֵאת מִלְּפָנָיו אַחֲרֵי-כֵן אַחֲרֵי שֶׁיִּשֵּׁן
מְעַט אַחֲרֵי אֲכִילָתוֹ אַחֲרֵי-כֵן חֲזַרְתִּי וְנִכְנַסְתִּי אֶצְלוֹ וְעַמְדַתִּי לְפָנָיו
וְסִפַּרְתִּי לְפָנָיו כַּמָּה דְּבָרִים מֵעֲנִיָּנֵי הָעוֹלָם וְהֵרַב מִבְּאֲרֵי טָשׁוּב
שֶׁהָיִיתִי אִזְ סָמוּךְ בְּשֵׁם וְדַבַּרְתִּי עִמּוֹ מֵעֲנִיָּן שְׁכָלֵם מְלֵאִים דְּאֲגוֹת
וְחִסְרוֹנוֹת הַרְּבִיחָה, שְׁכָל הָעֲשִׁירִים הַגְּדוֹלִים חָסֵר לָהֶם הַרְּבִיחָה מְאֹד
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד וְכוּ' וְאַחֲרֵי-כֵן עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי לְפָנָיו פָּסוּק זֶה
(קִהְלֵת ג-יא): "גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלֵי אֲשֶׁר לֹא יִמָּצָא
הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹקִים מֵרֵאשִׁית וְעַד סוּף" (עֵינִי פָּרוּשׁ
רַש"י) עָנָה הוּא זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה: הֲלֹא זֹאת הוּא הַמַּעֲשֵׂה שֶׁלָּנוּ! וְתַכְרָךְ
שֶׁאֵל: הֵיכָן אָנוּ עוֹמְדִים בְּהַמַּעֲשֵׂה? וְנִבְהַלְתִּי תַכְרָךְ מֵרַב הַכְּסוּפִין
שֶׁהָיָה לִי לְשִׁמְעַת זֹאת, וְהַשְׁבַּתִּי לוֹ בְּבִהְלָה שֶׁאָנוּ עוֹמְדִים בַּיּוֹם הַשְּׁנִי

עָנָה וְאָמַר: בַּיּוֹם הַשְּׁנַי חָזְרוּ וּנְתַגְעֲגְעוּ וְכוּ' וְסִפֵּר אֶז בַּיּוֹם רַבִּיעִי כָּל
הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יוֹם הַשְּׁנַי.

וְאַחֵר-כֵּן בְּלַיִל שַׁבַּת קִדְשׁ הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי, וְאַחֵר-
כֵּן בַּיּוֹם רִאשׁוֹן הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יוֹם חֲמִישִׁי וְאַחֵר-כֵּן בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי
שֶׁלֹּאֲחֲרָיו הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יוֹם שֵׁשִׁי.

וְאַחֵר שֶׁסִּפֵּר הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יוֹם שֵׁשִׁי עֲמַדְנוּ לְפָנָיו, וְסִפֵּר לְפָנָיו אִישׁ
אֶחָד מֵאַנְשֵׁיו אֵיזָה מַעֲשֶׂה עָנָה וְאָמַר: הֲלֹא זֶה הוּא מַעֲנִין הַמַּעֲשֶׂה
שֶׁל יוֹם הַשְּׁבִיעִי! וְאָמַר שֶׁנִּרְאָה שֶׁהָעוֹלָם מְסִפְרִים מִמַּעֲשֶׂה שְׁלוֹ,
וְהִיא רוֹצָה מְאֹד לְסַפְּרָה אֶךְ לֹא זָכִינוּ שִׁסַּפְּרָה אֶז וְשׁוֹב לֹא סַפְּרָה
עוֹד.

[רבי אברהם ב"ר נחמן זצ"ל, כוכבי אור חלק אמת ואמונה
אות ט"ו:

אף על פי שלא ספר אדמו"ר ז"ל את כל המעשה של הבעטליר השביעי, אבל הספור הזה מהבן מלך זה בעצמו הוא קצת מהספורים הנעלמים של המעשה מהבעטליר השביעי. כי כפי אשר יספר אדמו"ר ז"ל בענין התפארותם הקדוש שהעקם בצוארו מתקן בקולו דיקא את הזוג וכו' והבעל חטוטרות מתקן ומעלה בכתפיו דוקא את אנשי הכת וכו' וכן כלם, וכפי המבאר בדבריו הקדושים בלקוטי תניינא סימן פ"א שברקוד הרגלין מחמת שמחה של מצוה מעלין את האמונה, עין שם.

וכפי הנראה בכל ספורי מעשיותיו הקדושים שגמר כל ספור המתחיל 'ויהי היום' סובב והולך להספור שמקדם. מכל זה יש לרמז לפי עניות דעתי גם בהמעשה הזאת שגמר הספור המתחיל 'ויהי היום' שהוא המעשה של זה שבלא רגלים סובב והולך לגמר הספור שמקדם, שהוא המעשה של הבן מלך שנפל מהאמונה, שהשני דברים האלה לא גמר אדמו"ר ז"ל, כי זה וזה ספור אחד הוא.

כי זה שבלא ידים בנגון ידיו הקדושות מתקן ומרפא את הבת מלכה, וזה שבלא רגלים במחול ורקוד רגליו הקדושים מתקן ומעלה את הבן מלך שנפל מהאמונה, כל המלחמה עתה בעק'ב'ו'ת משיחא, אשר האפיקורסות יורד מן השמים והולך ומתגבר בכל עת ועת, וממילא מתגבר על ידי זה גם שאר כל החטאים ועונות ופשעים והבן מלך (שהם כלל נשמות ישראל שנקראים בני מלכים) מחמת שנולד עם טוב (כי

נִמְשָׁכוּ מִמַּחֲשָׁבָה עֲלִיּוֹנָה דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא), קוֹל דְּיִדֵי דְּוֹפֵק
 וְנוֹקֵשׁ בְּקִרְבּוֹ בְּכָל עֵת וְעַתָּה, שְׁעַל כֵּן הוּא זֹכֵר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל
 פַּעַם הַיְכָן אֲנִי בְּעוֹלָם וּמָה נַעֲשֶׂה עִמִּי וְכוּ', אֲבָל תַּכְּף וּמִיָּד
 כְּשֶׁמִּתְחִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם שְׂכָלוֹ חוֹזֵר וְנִתְחַזַּק אֲצִלוֹ הַחֲכָמוֹת
 שֶׁל אֲפִיקוֹרְסוֹת, וּבְשִׁבִיל זֶה הַסּוֹף שְׂיִרֵד גַּם מִמַּלְכוּתוֹ
 וּמִמְשַׁלְתּוֹ כַּמוֹבָן שָׁם כִּי מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֲמוֹנָה, וְהֵם
 תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה כִּיְדוּעַ.

וְאָבִיו שֶׁל הַבֵּן מֶלֶךְ כְּשֶׁצָּפָה וְרָאָה כָּל זֶה הִזְהִיר אוֹתוֹ הָעֶקֶר
 עַל שְׂמֻחָה, שְׂמֻחָה עֲצָמוֹ בְּשְׂמֻחָה גַּם בְּעִמְק נְפִילָתוֹ וִירִידָתוֹ
 מִמַּלְכוּתוֹ וְאֲמוֹנָתוֹ, כִּי זֶה כָּל תְּקוּנּוֹ. כִּי זֶה הוּא אֲתַעְרוּתָא
 דְּלִתְתָּא שְׂמֻחָה עֲלִיו בְּיִתְרָה וְיִתְרָה שְׂמֻחָה הַמְּחֻלָּה וְרִקּוּד
 הַרְגֵּלִין שֶׁל הַבְּעֻטְלִיר הַשְּׂבִיעִי, שְׁעַל יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ יִחְזֹר
 לְמַלְכוּתוֹ וְאֲמוֹנָתוֹ בְּיִתְרָה שְׂאֵת וְיִתְרָה עֵז].

נקודה טובה

לומדים רבי נחמן

עם עופר גיסין

www.nekudatova.com

 058-7007272

